

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН СТРАНСТВАЩИЯТ РИЦАР

Част 1 от „Песен за огън и лед: Сказания за Дънк и Ег“

Превод от английски: Валерий Русинов, Венцислав Божилов, 2013

chitanka.info

Пролетните дъждове бяха размекнали пръстта, тъй че на Дънк не му беше трудно да изкопае гроба. Избра място на западния склон на нисък хълм, защото старецът винаги бе обичал да гледа залеза.

— Още ден си отиде — въздъхваше. — А кой знае какво ще ни донесе утрешния, а, Дънк?

Е, утрешният бе донесъл дъждове, които ги намокриха до костите, а по-следващия бе донесъл влажен напорист вятър, а този след него — студ. На четвъртия ден старецът бе твърде изнемощял за езда. И сега си бе отишъл. Само преди няколко дни беше пял, докато язدهа, старата песен за онзи, дето отишъл до Града на гларуса да види прекрасна девица, но вместо за Града на гларуса беше пял за Ашфорд. „Хайде към Ашфорд, да видим прекрасната девица, хей-хо, хей-хо“, помисли Дънк с тъга, докато копаеше.

Когато дупката стана достатъчно дълбока, вдигна на ръце тялото на стареца и го пренесе до нея. Беше дребен и слаб мъж. Без ризница, шлем и оръжеен колан като че ли не тежеше повече от чувал с шума. Дънк беше страхотно висок за възрастта си, тромаво рошаво момче с едър кокал, на шестнайсет или седемнайсет години (никой не беше сигурен колко точно), към седем стъпки на ръст и тепърва започваше да наедрява. Старецът често пъти беше хвалил силата му. Винаги беше щедър в похвалите си. Нищо друго нямаше да му даде.

Положи го на дъното на гроба и постоя над него. Във въздуха отново миришеше на дъжд и той знаеше, че трябва да запълни дупката, преди да е заваляло, но беше трудно да хвърли пръст над изнуреното старческо лице. „Трябваше някой септон да има тук, да каже няколко молитви над него, но той си има само мен.“ Старецът бе научил Дънк на всичко, което знаеше за мечове, щитове и пики, но хич го нямаше в ученето на думи.

— Бих ви оставил меча, но ще ръждяса в земята — отрони найсетне извинително младежът. — Боговете ще ви дадат нов, предполагам. Жалко, че умряхте, сир. — Помълча, разколебан какво още да каже. Не знаеше молитви, нито една от началото до края. Старецът не си падаше много по молитвите. — Бяхте истински рицар и никога не ме биехте, когато не заслужавам — промълви накрая. — Освен оня път в „Девичият вир“. Ратайчето на хана изяде пая на вдовицата тогаз, не бях аз, казах ви. Вече е все едно. Боговете да ви пазят, сир. — Изрита пръст в дупката и започна да я пълни усърдно,

без да поглежда онова нещо на дъното. „Дълго живя — помисли Дънк. — Беше по-скоро към шейсетте, отколкото петдесетте, а колко мъже могат да кажат това?“ Поне беше доживял да види още една пролет.

Слънцето клонеше на заниз, когато нахрани конете. Бяха три: неговият скопец с хлътналия гръб, кобилата на стареца и Гръм, бойният му кон, който се яхваше само в турнир и на битка. Големият кафяв жребец не беше толкова бърз или силен като някога, но все още имаше бистро око и пламенен дух и беше по-ценен от всичко, което Дънк вече притежаваше. „Ако продам Гръм и стария Кестен, със седлата и такъмите, ще взема достатъчно сребро за...“ Дънк се намръщи. Единственият живот, който познаваше, беше животът на странстващ рицар, пътуващ от замък на замък, наемащ се на служба при един или друг лорд, сражаващ се в техните битки и хранещ се в залите им, докато свърши войната, пък след това — отново по пътя. Имаше и турнири от време на време, макар и по-рядко, а знаеше, че някои странстващи рицари се отдаваха на разбойничество през гладните зими, но старецът никога не го беше правил.

„Бих могъл да намеря друг странстващ рицар, на който му трябва скуайър да се грижи за животните му и да му чисти ризницата. Или да ида в някой град, Ланиспорт или Кралски чертог, и да се включа в Градската стража. Или пък...“

Беше струпал нещата на стареца под един дъб. В платнената кесия имаше три сребърни елена, деветнайсет медни петака и един очукан гранат. Като с повечето странстващи рицари, най-голямата част от земното богатство на стареца бе вложено в конете и оръжията му. Дънк вече притежаваше плетена ризница, чиято ръжда бе стъргал хиляда пъти. Железен полушлем с широк предпазител на носа и щръбка на лявото слепоочие. Оръжеен колан от напукана кафява щавена кожа и дълъг меч в ножница от дърво и кожа. Кама, бръснач и брус. Наколеници и предпазител за шията, осем стъпки дълга пика от ясен, увенчана с жесток железен връх, и дъбов щит с очукана метална рамка, с герба на сир Арлън от Пенитрий: крилат бокал, сребърен на кафяво поле.

Дънк погледна щита, надигна оръжейния колан и хвърли отново око на щита. Коланът бе направен за мършавите бедра на стареца. Изобщо нямаше да му стане, както и ризницата. Върза ножницата с едно конопено въже, стегна го на кръста си и извади дългия меч.

Лезвието беше право и тежко, добра, в замък кована стомана, меката кожа на ръкохватката увита около дърво, ефесът — гладко излъскан черен камък. Колкото и да беше прост, мечът добре прилягаше в дланта му и Дънк знаеше колко остър е, след като безброй нощи се беше трудил над него с бруса и мазния парцал, преди да легнат да спят. „Ляга в дланта ми толкова добре, колкото и в неговата — помисли си. — А на Ашфордски лъг има турнир.“

Блага стъпка имаше по-лек ход от стария Кестен, но Дънк все пак беше натъртен и уморен, когато зърна хана напред, висока сграда от кал и дърво край един поток. Топлата жълта светлина, сипеца се от прозорците, изглеждаше толкова подканяща, че не можеше да го подмине. „Имам три сребърника — каза си. — Достатъчно за толкова ядене и халби ейл, колкото смея да изпия.“

Докато се смъкваше от седлото, от потока излезе голо момче и почна да се бърше с грубо тъкано кафяво наметало.

— Ти ли си конярчето? — подвижна му Дънк. Момчето не изглеждаше на повече от осем-девет години, хилаво и с нездрав цвят на лицето, босите му крака бяха оцапани с кал до глезените. Косата обаче беше най-смахнатото нещо у него. Нямаше никаква коса. — Искам кобилата ми да се изтърка. И овес и за трите коня. Можеш ли да се погрижиш за тях?

Момчето го изгледа нагло.

— Що не? Стига да искам.

Дънк се намръщи.

— Тия не ми минават. Аз съм рицар, държа да го знаеш.

— Не приличаш на рицар.

— Всички рицари ли изглеждат еднакво?

— Не, но и на тебе не приличат. Вместо с колан си се препасал с въже.

— Докато държи ножницата, ми върши работа. Хайде, погрижи се за конете ми. Получаваш медник, ако се справиш добре, ако не — плесник по врата. — Не изчака да види как хлапето ще приеме това, а се обърна и се вмъкна през вратата.

Очакваше в този час ханът да е препълнен, но гостилницата се оказа почти празна. Младо лордче с мантия от фина дамаска бе

задрямало на една маса и похъркваше тихо в локва разлято вино. Освен него нямаше никого. Дънк се заозърта колебливо, докато найсетне от кухнята влезе едра ниска жена с бледо лице и рече:

— Сядай където ти хареса. Ейл ли ще искаш, или ядене?

— И двете.

Дънк седна до прозореца, по-надалече от спящия.

— Има печено агнешко със сос от билки и диви патици, синът ми ги застреля. Кое от двете ще искаш?

Не беше ял в хан от половин година, ако не и повече.

— И двете.

Жената се засмя.

— Е, достатъчно си голям и за двете. — Наля халба ейл и я донесе на масата му. — Ще искаш ли и стая за нощта?

— Не. — Нищо нямаше да му дойде по-добре от мек сламеник и покрив над главата, но трябваше да внимава с парите. И голата земя щеше да свърши работа. — Малко ядене, ейл и хващам за Ашфорд. Колко още има дотам?

— Един ден езда. Дръж на север, когато пътят се раздвои при изгорялата мелница. Момчето ми погрижи ли се за конете ти, или пак офейка нанякъде?

— Не, там е — отвърна Дънк. — Май нямаш клиентела.

— Половината градче замина да гледа турнира. И моите щяха да идат, ако ги бях пуснала. Ще получат този хан, като си отида, но на момчето му се ще повече да се перчи с войниците, а момичето все въздиша и се кикоти, щом някой рицар мине насам. Кълна се, не мога да проумея защо. Рицарите са досущ като другите мъже и не знам някой турнир да е променил цената на яйцата. — Изглежда Дънк с любопитство: мечът и щитът му й говореха едно, възвеният колан и грубата туника — съвсем друго. — И ти ли си се запътил за турнира?

Той отпи от ейла, преди да отвърне. Ореховокафяв беше, и гъст на езика, точно както го обичаше.

— Аха. Смятам да съм шампион.

— Тъй ли? — рече много учтиво ханджийката.

В другия край на гостилницата лордчето вдигна глава от локвата вино. Лицето му имаше нездрав жълтеникав цвят под чорлавата песьчливокафява коса и руса четина, набола по брадичката. Потърка уста, примига към Дънк и каза:

— Сънувах те. — Посочи го с пръст и ръката му потрепери. — Стой настрана от мен, чуваш ли? Стой *много* настрана от мен.

Дънк го зяпна объркано.

— Милорд?

Ханджийката се наведе към него.

— Не му обръщай внимание, сир. Само пие и приказва за сънищата си. Ще ида да донеса яденето. — Разшава се и се върна в кухнята.

— Ядене? — Лордчето го изрече като мръсна дума. Вдигна се на крака и се олюля, с едната ръка на масата, за да не падне. — Ще ми призлее. — Предницата на туниката му беше почервеняла и спечена от стари петна вино. — Исках курва, но ни една не може да се намери тука. Всички са заминали за Ашфордски лъг. Милостиви богове, трябва ми вино! — Излезе залитайки от гостилницата и Дънк чу как се заизкачва по стъпалата, като си тананикаше нещо под нос.

„Тъжно същество. Но защо си помисли, че ме познава?“ Дънк се замисли над халбата ейл.

Агнешкото се оказа най-вкусното, което изобщо бе ял, а патицата беше още по-вкусна, сготвена с череша и лимони и съвсем не толкова мазна като повечето. Ханджийката донесе и грах в масло, и овесен хляб, още горещ от фурната. „Ей това значи да си рицар — каза си Дънк, докато осмукваше последното късче месо от кокала. — Добра храна и ейл на корем и никой, който да ме шамароса по врата.“ Взе си втора халба ейл с яденето, трета да го полее и четвърта, защото нямаше кой да му каже, че не може, а когато приключи, плати на стопанката със сребърен елен и пак му върнаха цяла шепа медници.

Когато излезе навън, беше съвсем тъмно. Стомахът му беше пълен и кесията малко поолекнала, но се чувстваше добре, щом тръгна към конюшната. Чу напред конско цвилене.

— Кротко, кротко — рече момчешки глас.

Дънк забърза намръщен.

Завари конярчето яхнало Гръм и облякло ризницата на стареца — тя беше по-дълга от него. Бе килнало шлема назад на голата си глава, за да не покрива очите му. Изглеждаше много решително и абсолютно нелепо. Дънк спря на прага на конюшната и се засмя.

Момчето вдигна очи, изчерви се и скочи на земята.

— Милорд, не исках да...

— Крадец. — Постара се да го каже сериозно. — Смъквай тая броня и се радвай, че Гръм не те е ритнал в глупавата глава. Той е боен кон, не момчешко пони.

Момчето свали шлема, хвърли го на сламата и заяви дръзко:

— Мога да го яздя не по-зле от вас.

— Затваряй си устата, наглост няма да търпя. И ризницата, хайде, сваляй я. Какво си мислиш, че правиш?

— Как да ви го кажа със затворена уста? — Момчето се изсули от ризницата и я пусна да падне.

— Можеш да си я отвориш, за да отговориш — рече Дънк. — Сега вдигни ризницата, изтупай прахта и я върни там, откъдето си я взел. И шлема също. Нахрани ли конете, както ти казах? И изтърка ли Блага стъпка?

— Да. — Момчето изтръска сламата от ризницата. — Отивате в Ашфорд, нали? Вземете ме с вас, сир.

Ханджийката го беше предупредила за това.

— А какво ще каже майка ти?

— Майка ми ли? — Момчето сбръчка лице. — Майка ми е мъртва, нищо не може да каже.

Дънк се изненада. Не беше ли ханджийката майка му? Може би просто чиракуваше при нея. Главата му беше леко замаяна от ейла.

— Сирак ли си? — попита колебливо.

— А ти? — подхвърли момчето в отговор.

— Бях, някога — призна Дънк. „Докато старецът не ме прибра.“

— Ако ме вземеш с теб, мога да съм ти скуайър.

— Не ми трябва скуайър.

— На всеки рицар му трябва скуайър — каза момчето. — На тебе май ти трябва повече, отколкото на всеки друг.

Дънк вдигна заканително ръка.

— А на теб май ти трябва шамар по врата, както ми се струва. Напълни ми чувал с овес. Потеглям за Ашфорд... сам.

И да беше уплашено, момчето го прикри добре. Постоя предизвикателно, скръстило ръце, но точно когато Дънк вече се канеше да вдигне ръце от него, се обърна и тръгна да донесе овеса.

Дънк се успокои. „Жалко, че не мога да... но то ще живее по-добре тук в хана, по-добре, отколкото ако стане скуайър на странстващ рицар. Да го взема няма да е добрина.“

Само че още усещаше разочарованието на хлапака и щом се качи на Блага стъпка и взе повода на Гръм, реши, че един меден петак може да го ободри.

— Дръж, момче, за помощта.

Метна му монетата с усмивка, но конярчето не посегна да я улови — тя падна в пръстта между босите му стъпала и то я остави да лежи там.

„Ще я щипне веднага щом се отдалеча“, каза си Дънк. Обърна кобилата и излезе от хана, повел другите два коня. Дърветата бяха яркозелени на лунната светлина и небето беше безоблачно и осеяно със звезди. Но когато подкара надолу по пътя, усещаше погледа на конярчето в гърба си, унило и смълчано.

Когато Дънк дръпна юздите в края на широкия Ашфордски лъг, следобедните сенки вече се удължаваха. Три реда павилиони вече бяха вдигнати на тревистото поле. Някои бяха малки, други големи; някои четвъртити, други кръгли; някои от корабно платно, други от лен или коприна. Но всички бяха ярко оцветени, с дълги знамена, веещи се на централните пилони, по-ярки от поле с диви цветя, пищно червено и слънчево жълто, безброй оттенъци на зелено и синьо, черно, сиво и пурпур.

Старецът беше яздил с някои от тези рицари. Други Дънк знаеше от истории, разправяни в гостилници и край лагерни огньовете. Макар така и да не беше научил магията на писмото и четмото, старецът беше неумолим, станеше ли дума за ученето му на хералдика, и често го упражняваше, докато яздеха. Славеите бяха на лорд Карън от Блатата, толкова изкусен с лирата, колкото и с пиката. Коронованият елен беше на сир Лайънъл Баратеон, Смеещата се буря. Дънк различи ловеца на Тарли, пурпурната мълния на дома Дондарион, червената ябълка на Фосоуей. Ей там ревеше лъвът на Ланистър, златен на огненочервено поле, а там тъмнозелената морска костенурка на Естермонт плуваше през светлозелено поле. Кафявата палатка под червен жребец можеше да е само на сир Ото Бракън, наречен Звяра на Бракън, откакто бе убил лорд Куентин Блекууд преди три години на турнир край Кралски чертог. Дънк чу, че сир Ото ударил толкова здраво със затъпената дълга брадва, че разбил забралото на лорд Блекууд и лицето под него. Видя и

няколко знамена на Блекууд, на западния край на лъга, колкото се може по-далече от сир Ото. Марбранд, Малистър, Каргил, Уестърлинг, Суан, Мълъндор, Хайтауър, Флорент, Фрей, Пенроуз, Стоукуорт, Дари, Парън, Уайлд. Като че ли всеки благороднически род на запад и юг беше пратил по някой и друг рицар на Ашфорд да види прекрасната девица и да влезе в дръзките двубои в нейна чест.

Но колкото и хубава гледка да бяха павилионите. Дънк знаеше, че там няма място за него. Протритото вълнено наметало щеше да е единственият му подслон тази нощ. Докато лордовете и великите рицари вечеряха с угоени петли и прасенца сукалчета, вечерята за Дънк щеше да е кораво и жилаво парче солено говеждо. Много добре знаеше, че ако вдигне бивака си на равното зелено поле, ще му се наложи да търпи мълчаливо презрение и открити подигравки. Някои навярно щяха да се държат добродушно с него, но по начин, който щеше да е още по-унизителен.

Един странстващ рицар трябваше да държи здраво на гордостта си. Без нея не беше нищо повече от наемен меч. „Трябва да си спечеля мястото сред тях. Ако се бия добре, някой лорд може да ме вземе в домакинството си. Тогава ще яздя в знатна компания и ще ям прясно месо всяка вечер в залата на замък, и ще вдигам своя си павилион на турнири. Но първо трябва да се справя добре.“ С неохота обърна гръб на турнирното поле и поведе конете си през дърветата.

В крайнините на просторната ливада, чак на половин миля от градчето и замъка, намери едно място, където завой на ручей бе оформил дълбок вир. По краищата му растеше гъста тръстика и голям бряст бе извисил зелената си корона над всичко. Пролетната трева беше зелена като рицарско знаме и мека на допир. „Това ще е павилионът ми — каза си Дънк. — Павилион с листат покрив, позелен и от знамената на Тиреловци и Естермонтвци.“

Най-напред бяха конете. Щом се погрижи за тях, се съблече и нагази във вира да отмие прахта от пътя.

— Един истински рицар е и набожен, и чист — казваше винаги старецът и държеше да се мият от глава до пети всеки път, щом луната се обърнеше, все едно дали миришеха на вкиснало, или не. След като вече бе рицар, Дънк се закле да прави същото.

Поседя гол под бряста, докато изсъхне — топлият пролетен въздух галеше приятно кожата му, — загледан в едно водно конче,

прелитащо лениво между тръстиките. „Защо на водното конче някъде му викат драконова муха? — зачуди се младежът. — Та то изобщо не прилича на дракон.“ Не че изобщо беше виждал дракон. Старецът беше виждал обаче. Дънк беше чул историята петдесетина пъти, как сир Арлън бил още малко момче, когато дядо му го взел до Кралски чертог и как видели последния дракон там, в годината преди да умре. Бил зелен и женски, малък и закърнял, със спаружени криле. Нито едно от яйцата ѝ не се било излюпило.

— Според някои крал Егон я отровил — разправяше старецът. — Третият Егон ще да е бил, не бащата на крал Дерон, а тоя, дето го наричат Драконова гибел или Егон Нещастния. Страх го било от дракони, щото видял как звярът на чичо му изял собствената му майка. Летата станаха по-къси, откак последният дракон умря, а зимите по-дълги и по-жестоки.

Щом слънцето се смъкна под върховете на дърветата, захладня. Дънк усети, че кожата му настръхва, изгупа туниката и бричовите си в ствола на бряста да махне прахта колкото може, и ги навлече отново. На заранта щеше да потърси старшия на игрите и да запише името си, но тази нощ трябваше да се погрижи за други неща, ако се надяваше да участва.

И без да гледа отражението си във водата, знаеше, че не прилича много на рицар, тъй че окачи щита на сир Арлън на гърба си, за да се вижда гербът. Върза конете, остави ги да скубят гъстата зелена трева под бряста и се отправи пешком към полето на турнира.

В обичайни времена ливадата служеше за обща мера на хората от градчето Ашфорд оттатък реката, но сега се беше преобразила. За една нощ бе изникнало второ градче, селище от коприна вместо от камък, по-обширно и по-красиво от по-големия си брат отсреща. Десетки търговци бяха вдигнали щандовете си покрай полето, продаваха кече и плодове, колани и ботуши, кожи и ловни соколи, грънци, скъпоценни камъни, калаени съдове, подправки, пера за стрели и всякаква друга стока. Жонгльори, кукловоди и фокусници обикаляха сред тълпите и упражняваха занаята си... както и курвите и джебчиите. Дънк грижливо държеше ръка на кесията си.

Надуши миризмата на наденици, цвърчащи над един пушлив огън, и устата му се напълни със слюнка. Купи една с медник от кесията и рог ейл, за да я полее. Докато ядеше, погледа битка на боядисан дървен рицар с боядисан дървен дракон. Кукловодката, която движеше дракона, също беше хубава за гледане: висока сладурана от Дорн с маслиненна кожа и черна коса. Беше тънка като пика и с не особено впечатляващи гърди, но на Дънк му харесваше лицето ѝ и как пръстите ѝ караха дракона да щрака с челюсти и да се плъзга в края на конците си. Щеше да хвърли някой петак на момичето, ако можеше да си позволи, но точно сега му трябваше всяка монета.

Сред търговците имаше и оръжейници, както се беше надявал. Един тироши с раздвоена вапцана в синьо брада продаваше красиви шлемове — пищни фантастични неща, изковани във формата на птици и зверове и инкрустирани със злато и сребро. По-нататък видя майстор на мечове, който продаваше евтини стоманени лезвиета, и още един, чиято работа беше много по-фина, но меч си имаше.

Мъжът, който му трябваше, беше чак в края на реда. Фина плетена ризница и люспести стоманени ръкавици бяха изложени на масата пред него. Дънк ги огледа внимателно и каза:

— Добра ти е работата.

— Най-добрата. — Ковачът беше късокрак, не повече от пет стъпки висок, но широк и плещест колкото Дънк. Имаше черна брада, огромни длани и нито капка скромност.

— Трябва ми броня за турнира — каза Дънк. — Добра кираса, яка, и цял шлем. — Полушлемът на стареца щеше да стане на главата му, но искаше повече защита за лицето, отколкото можеше да предложи само предпазителят за носа.

Майсторът оръжейник го изгледа от глава до пети.

— Едър си, но съм снаряжавал и по-едри. — Излезе иззад масата. — Смъкни се на колене, трябва да взема мярка на тия рамене. И на дебелия ти врат също. — Дънк коленичи. Оръжейникът премери с парче навързана на възли кожа около раменете, изсумтя, плъзна я около врата му, изсумтя отново. — Вдигни си ръката. Не, дясната. — Изсумтя трети път. — Сега се изправи. — Вътрешната страна на крака, дебелината на прасеца и ширината на кръста му докараха още сумтене. — Имам няколко парчета във фургона, които може да ти станат — каза мъжът, щом приключи. — Никакви хубости със злато и сребро, имай

предвид, само добра стомана, здрава и проста. Правя шлемове, които приличат на шлемове, не на крилати прасета и шантави чуждоземни плодове, но моите ще ти свършат по-добра работа, ако те фрасне пика в лицето.

— Само това искам — каза Дънк. — Колко?

— Седемстотин елена, от добро чувство.

— Седемстотин елена?! — Беше повече, отколкото очакваше. — Аз... бих могъл да ти заменя малко стара броня, за по-дребен мъж... полушлем, ризница...

— Пейт Стоманата продава само своя работа — заяви мъжът. — Но сигурно бих могъл да използвам метала. Стига да не е много ръждясал, ще го взема и ще те облека за шестстотин.

Дънк можеше да го замоли да му даде бронята на доверие, но знаеше що за отговор ще получи молбата му. Беше пътувал със стареца достатъчно дълго, за да научи, че търговците са забележително недоверчиви към странстващите рицари, повечето от които всъщност не бяха много по-добри от разбойници.

— Ще ти дам два сребърника сега, а бронята и останалите пари утре.

Майсторът го изгледа за миг.

— Два сребърника за ден. След това си продавам работата на следващия.

Дънк извади двата елена от кесията си и ги плесна в мазолестата длан на оръжейника.

— Ще получиш всичкото. Смятам да съм шампион тука.

— Тъй ли? — Пейт захапа една от монетите. — А тия другите са дошли просто да те поздравят, предполагам?

Когато закрачи обратно към бряста, луната се беше издигнала високо. Зад него Ашфордски лъг беше грейнал от светлините на факли. Над тревата се носеха звуци на песен и смях, но настроението на Дънк бе мрачно. Можеше да се сети само за един начин да спечели пари за бронята си. Надвиеха ли го...

— Само една победа ми трябва — измърмори на глас. — Не е чак толкова много да се надявам.

Старецът изобщо не би се надявал на това. Сир Арлън не беше излизал на двубой от деня, в който бе свален от коня от принца на Драконов камък в турнир в Бурен край, преди много години.

— Не всеки мъж може да се хвали, че е строшил седем пики срещу най-добрия рицар в Седемте кралства — казваше. — Не бих могъл изобщо да се надявам да постигна нещо по-добро, тъй че защо да опитвам?

Дънк подозираше, че възрастта на сир Арлън има повече общо с това от принца на Драконов камък, но никога не посмя да го каже. Старецът си имаше своята гордост, до самия край. „Аз съм бърз и силен. Той винаги го твърдеше. Това, което беше вярно за него, не е задължително вярно и за мен“, каза си упорито.

Докато минаваше през буренясало парче земя и премисляше шансовете си, видя зад храстите мигаща светлина на огън. „Какво е това?“ Дънк не спря, за да помисли. Мечът се озова в ръката му сякаш сам и той връхлетя с рев през тревата.

И изведнъж спря, видял момчето край огъня.

— Ти!? — Отпусна меча. — Какво правиш тук?

— Пека риба — отвърна плешивото момче. — Искаш ли?

— Исках да кажа, как *стигна* тук? Кон ли открадна?

— Качих се на задницата на една кола, с един, който караше агнета за масата на милорд Ашфорд.

— Е, виж тогава дали още е тук или си намери друга кола. Не те искам.

— Не можеш ме накара да се махна — отвърна нагло момчето. — Омръзна ми онзи хан.

— Няма да търпя нахалството ти — предупреди го Дънк. — Би трябвало да те метна на коня си веднага и да те закарам вкъщи.

— Ще трябва да яздиш чак до Кралски чертог — отвърна момчето. — Ще пропуснеш турнира.

„Кралски чертог.“ За миг Дънк се зачуди дали не му се подиграва, но момчето нямаше как да знае, че и той е роден в Кралски чертог. „Още един нещастник от Квартала на бълхите най-вероятно. И кой може да го вини, че иска да се махне оттам?“

Почувства се глупаво, застанал така с меча в ръка над осемгодишно сираче. Прибра го в ножницата и изгледа момчето кръвнишки, за да му даде да разбере, че няма да търпи глупости. „Би

трябвало да го натупам хубаво поне“, мина му през ума, но детето изглеждаше толкова окаяно, че не можеше да се насили да му посегне. Огледа бивака си. Огънят гореше весело в спретнат каменен кръг. Конете бяха изчеткани, а дрехите му висяха от клоните на бряста и съхнеха над пламъците.

— Какво правят дрехите ми там?

— Изпрах ги — отвърна момчето. — И се погрижих за конете, запалих огъня и налових тая риба. Щях да вдигна и павилиона ти, но не можах да го намеря.

— Това ми е павилионът. — Дънк махна с ръка над главата си, към надвисналите над тях клони на високия бряст.

— Това е дърво — отвърна равнодушно момчето.

— На един истински рицар повече не му трябва. Предпочитам да спя под звездите вместо в някоя одимена палатка.

— А ако завали?

— Дървото ще ме подслони.

— Дърветата пропускат.

Дънк се засмя.

— Пропускат, да. Е, честно казано, нямам пари за павилион. А ти вземи я обърни тази риба, че ще изгори отдолу и ще остане сурова отгоре. Изобщо не ставаш за кухненски ратай.

— Мога да стана, ако искам — измърмори момчето, но обърна рибата.

— Какво е станало с косата ти? — попита Дънк.

— Майстерите я обръснаха. — Изведнъж се смути, придърпа качулката на кафявото си наметало и покри главата си.

Дънк беше чувал, че го правят понякога, за да махнат въшки, ларви или някоя болест.

— Болен ли си?

— Не. Как се казваш?

— Дънк.

Малкият нещастник се изсмя, сякаш това бе най-смешното, което беше чувал някога.

— Дънк?! Сир Дънк? Не е никакво име за рицар. Да не е краткото за Дънкан?

Дали? Старецът го беше наричал просто Дънк, доколкото можеше да си спомни, а не помнеше много от предишния си живот.

— Дънкан, да. Сир Дънкан от... — Дънк не беше имал никакво друго име, да не говорим за дом. Когато сир Арлън го беше намерил, живееше подивял из вертепите и задните улички на Квартала на бълхите. Никога не беше познавал баща си или майка си. Какво трябваше да каже? „Сир Дънкан от Квартала на бълхите“ не звучеше много рицарско. Можеше да вземе за прозвище Пенитрий, но ако го попитаха къде е това? Никога не беше ходил в Пенитрий, нито пък старецът беше говорил много за него. Намръщи се за миг и изломоти: — Сир Дънкан Високия. — Наистина беше висок, никой не можеше да го оспори, а и звучеше внушително.

Макар че малкият подлец май не мислеше така.

— Никога не съм чувал за никакъв сир Дънкан Високия.

— Всеки рицар в Седемте кралства ли знаеш?

Момчето го изгледа дръзко.

— Добрите.

— И мен ме бива. След турнира всички ще знаят, че съм от най-добрите. А *ти* имаш ли си име, крадецо?

Момчето се поколеба, после каза:

— Ег^[1].

Дънк не се засмя. „Главата му наистина прилича на яйце. Малките момчета могат да са жестоки, а порасналите мъже също.“

— Ег, би трябвало да те скъсам от бой и да те пратя да си вървиш по пътя, но истината е, че нямам павилион и нямам скуайър също така. Ако се закълнеш, че ще правиш каквото кажа, ще те оставя да ми служиш за турнира. След това... ами, ще видим. Ако реша, че си струва да те задържа, ще имаш дрехи на гърба и храна в корема. Дрехите може да са груба вълна и храната солено говеждо и солена риба, и може би сърнешко понякога, когато сме из горите, но няма да си гладен. И обещавам да не те бия, освен когато си го заслужиш.

Ег се усмихна.

— Да, милорд.

— Сир — поправи го Дънк. — Аз съм само странстващ рицар. — Зачуди се дали старецът го гледа сега отгоре. „Ще го науча на бойните изкуства също както вие ме научихте, сир. Изглежда читаво момче, може и да стане рицар един ден.“

Рибата все още беше малко сурова отвътре и момчето не беше махнало всички кости, но все пак беше несравнимо по-вкусна от

коравото солено говеждо.

Скоро Ег заспа до гаснещия огън. Дънк се излегна на гръб наблизно, пъхнал големите си ръце под главата, и се зазяпа в нощното небе. Чуваше далечна музика от турнирното поле, на половин миля от бивака му. Звездите бяха навсякъде, хиляди и хиляди. Една падна, докато гледаше, яркозелена резка, която блесна в тъмното и угасна.

„Падаща звезда носи късмет на този, който я види — помисли Дънк. — Но всички останали вече са в павилионите си, зяпнали коприна вместо небе. Тъй че късметът е само за мен.“

На заранта се събуди от кукуригане на петел. Ег все още беше тук, свит под по-лошото наметало на стареца. „Е, момчето не е избягало през нощта, добро начало.“ Сръга го с крак да го събуди.

— Ставай. Работа ни чака.

Момчето се вдигна веднага.

— Ами закуска?

— Има солено говеждо. След като свършим.

— По-скоро бих изял коня — каза Ег. — Сир.

— Ще изядеш юмука ми, ако не правиш каквото ти кажа. Извади четките. В торбата на седлото са. Онова, да.

Изчеткаха червено-кафявата козина на кобилата, вдигнаха най-доброто седло на сир Арлън на гърба ѝ и го затегнаха здраво. Ег беше добър работник, щом се хванеше сериозно, увери се Дънк.

— Очаквам да ме няма почти целия ден — каза на момчето, щом се качи на седлото. — Ти трябва да стоиш тук и да поддържаш бивака. Гледай други крадци да не душат наоколо.

— Мога ли да ги гоня с меч? — попита Ег. Имаше сини очи, видя Дънк. Много тъмни, почти морави. На плешивата му глава изглеждаха огромни някак.

— Не. Нож стига. И гледай да си тук като се върна, чуваш ли ме? Ако ме ограбиш и избягаш, ще те заловя, заклевам се. С кучета.

— Нямах никакви кучета — изтъкна Ег.

— Ще си намеря — каза Дънк. — Специално за теб.

Обърна Блага стъпка към ливадата и подкара в бърз тръс, надяваше се заплахата да е достатъчна, за да накара момчето да не лъже. Освен дрехите на гърба му, бронята в чувала и коня под него

всичко, което Дънк имаше на този свят, беше отзад в онзи бивак. „Голям глупак съм, че се доверих на момчето дотук, но не е повече, отколкото старецът направи за мен — напомни си той. — Майката трябва да го е пратила при мен, за да мога да си платя дълга.“

Докато прекосяваше полето, чу кълтежа на чукове откъм речния бряг, където дърводелци коваха преградите за двубоите и вдигаха висока стоянка за гледане. Вдигаха се и няколко нови павилиона, докато дошлите по-рано рицари отспиваха снощния гуляй или сядаха да закусят. Замириса му на пушек и на печен бекон.

На север от ливадата течеше река Какълсвент, приток на мощната Мандър. Градчето и замъкът бяха отатък плиткия брод. Дънк беше виждал немало градове тържища по време на пътуванията си със стареца. Това беше едно от най-хубавите. Имаше нещо примамливо в бяло варосаните къщи и сламените покриви. Като по-малък често се беше чудил какво ли е да живее човек в такова място. Да спиш всяка нощ с покрив над главата и да се будиш всяка сутрин обкръжен от същите стени. „Може пък скоро да го науча. Аха, и Ег също.“ Можеше да се случи. Още по-странни неща се случваха всеки ден.

Замъкът Ашфорд представляваше каменно здание, построено във формата на триъгълник, с кръгли кули, извисени на трийсет стъпки на всеки връх, и дебели стени със зъбери, минаващи помежду им. От бойниците се вееха оранжеви знамена с V-образния герб с бялото слънце на лорда му. Бойци с оранжево-бели униформи и алебарди стояха пред портите и гледаха влизащите и излизащите, записани сякаш повече в шегите с някоя хубава млада доячка, минала покрай тях, отколкото да задържат някого. Дънк дръпна юздите пред ниския брадат мъж, когото взе за капитана им, и го попита за старшия уредник на игрите.

— Плъмър търсиш, той е стюардът тука. Ще те заведе.

В двора на замъка едно конярче взе юздите на Блага стъпка и я отведе. Дънк метна на рамо очукания щит на сир Арлън и тръгна след началника на стражата към куличката, построена в един ъгъл на куртината. Стръмни каменни стъпала водеха нагоре до пътеката на стената.

— Да запишеш името на господаря си ли си дошъл? — попита капитанът, докато се изкачваха.

— Моето име ще си запиша.

— Тъй ли? — Подсмихна ли се? Дънк не беше сигурен. — Оная врата там. Оставям те и се връщам на поста си.

Дънк бутна вратата. Стюардът седеше на маса върху дървени магарета и пишеше с перо на някакъв пергамент. Имаше оредяла сива коса и слабо изпито лице.

— Да? — рече той и вдигна глава. — Какво искаш, младежо?

Дънк дръпна вратата.

— Вие ли сте стюардът Плъмър? Дойдох за турнира. Да вляза в списъците.

Плъмър присви устни.

— Турнирът на милорд е състезание за рицари. Рицар ли си?

Дънк кимна и се зачуди защо ушите му почервеняха.

— Рицар с име може би?

— Дънк. — Защо каза *това*? — Сир Дънкан. Високия.

— А откъде ще да сте, сир Дънкан Високия?

— От къде ли не. Бях скуайър на сир Арлън от Пенитрий от шестгодишен. Това е неговият щит. — Показа го на стюарда. — Идваше на турнира, но хвана настилка и умря, тъй че дойдох вместо него. Помаза ме в рицарство, преди да се спомине, със собствения си меч.

Извади дългия меч и го положи на нащърбената маса между двамата.

Старшият уредник на игрите едва го погледна.

— Че е меч, меч е, определено. Никога не бях чувал името на този Арлън от Пенитрий обаче. Бил си негов скуайър, казваш?

— Винаги казваше, че смята да ме направи рицар, като него. Когато умираше, поиска да му дам дългия меч и ме накара да коленича. Докосна ме веднъж по дясното рамо и веднъж по лявото и каза няколко думи, а като станах, каза, че съм рицар.

— Хмм. — Плъмър се потърка по носа. — Всеки рицар може да направи рицар, вярно е, макар че е по-обичайно да стоиш в бдение и да те помаже септон, преди да положиш клетвите си. Имаше ли някой свидетел на помазването ти?

— Само една червеношийка, кацнала на трън. Чух думите, дето ги каза старецът. Задължи ме да бъда добър и верен рицар, да се покорявам на седемте богове, да защитавам слабите и невинните, да

служи вярно на своя лорд и да браня кралството с цялата си мощ, и аз се заклях, че ще бъда.

— Несъмнено. — Плъмър не благоволи да го нарече *сир*, забеляза Дънк. — Ще трябва да се посъветвам с лорд Ашфорд. Дали ти или покойният ти господар ще сте познати на някой от добрите рицари, събрани тук?

Дънк помисли за миг.

— Имаше един павилион, над който се вее знамето на дома Дондарион, нали? Черното, с пурпурната мълния?

— Това ще да е сир Манфред.

— Сир Арлън служи на лорд баща му в Дорн, преди три години. Сир Манфред може да ме помни.

— Бих ви посъветвал да говорите с него. Ако той гарантира за вас, доведете го тук утре по същото време.

— Както кажете, милорд. — Понечи да тръгне към вратата.

— Сир Дънкан — извика стюардът след него.

Дънк се обърна.

— Знаете, че победените в турнира губят оръжията си, броня и кон в полза на победителите и са длъжни да си ги откупят, нали?

— Знам.

— А имате ли пари за такъв откуп?

Този път ушите му *наистина* се зачервиха.

— Няма да ми трябват пари — отвърна Дънк и се помоли наум да е вярно. „Трябва ми само една победа. Ако спечеля първия си двубой, ще имам бронята и коня на загубилия или златото му, и ще мога да понеса една загуба.“

Заслиза бавно по стълбите. Нямаше никаква охота да продължи със следващото, което трябваше да направи. В двора спипа за врата едно от конярчетата.

— Трябва да говоря със старшия на конюшните на лорд Ашфорд.

— Ще ви го намеря.

В конюшните беше хладно и сумрачно. Буен сив жребец му щракна със зъби, докато минаваше, но Блага стъпка само изцвили тихо и подуши ръката му, когато я вдигна към муцуната ѝ.

— Добро момиче си, нали? — промърмори Дънк. Старецът винаги казваше, че един рицар не бива никога да заобиква конете си, тъй като не един ще падне под него, но и никога не се вслушваше в

собствения си съвет. Дънк често го беше виждал да харчи последния си петак за ябълка за стария Кестен или малко овес за Блага стъпка и Гръм. Кобилата беше носила сир Арлън неуморно хиляди мили из Седемте кралства. Дънк имаше чувството, че предава стар приятел, но имаше ли друг избор? Кестен беше твърде стар, за да струва кой знае какво, а Гръм трябваше да го носи на двубоите.

Изтече доста време, докато старшият на конюшните благоволи да се появи. Докато чакаше, Дънк чу зов на тръби откъм крепостните стени и някакъв глас извика на двора. Обзет от любопитство, поведе Блага стъпка към вратата на конюшната да види какво става. През портите се изсипа голяма група рицари и конни стрелци, поне сто души, яхнали най-великолепните коне, които бе виждал. „Някой велик лорд е дошъл.“ Сграбчи за рамото притичалото покрай него конярче.

— Кой са тези?

Момчето го изгледа накриво.

— Не виждаш ли знамената? — Издърпа се и побягна.

„Знамената...“ Когато извърна глава, порив на вятъра надигна тънко черно коприно знаме на висок прът и свирепият триглав дракон на дома Таргариен сякаш разпери криле и блъвна алени пламъци. Знаменосецът беше висок рицар с бяла люспеста броня, гравирана със злато, а от раменете му се вееше чисто бяло наметало. Двама от другите конници също бяха бронирани в бяло от глава до пети. „Рицари на кралската гвардия с кралското знаме.“ Нищо чудно, че лорд Ашфорд и синовете му притичаха от вратите на замъка, както и „прекрасната девица“ на турнира, ниско момиче с жълтеникава коса и закръглено розово лице. „Не ми изглежда толкова прекрасна“, помисли Дънк. Момчето с куклите беше по-хубаво.

— Момче, остави тази кранта и се погрижи за коня ми.

Един от ездачите беше слязъл пред конюшната. „На мен говори“, осъзна Дънк.

— Не съм конярче, милорд.

— Много тъп ли си за това? — Заговорилият го носеше черно наметало, обшито с ален сатен, но одеждите под него бяха ярки като пламък, само червено, жълто и златно. Тънък и прав като кортик, макар и невзрачен на ръст, беше почти на възрастта на Дънк. Къдрици сребристорозлатна коса обграждаха изваяно и властно лице: високо чело и изпъкнали скули, прав нос, безукорно бяла гладка кожа. Очите му

бяха с тъмновиолетов цвят. — Ако не можеш да се справиш с кон, донеси ми вино и доведи някое хубаво слугинче.

— Тъ... прощавайте, милорд, но и слуга не съм. Имам честта да съм рицар.

— Тъжни времена за рицарството напоследък — изсумтя принцчето, но после един от младите ратаи в конюшната притича и той се обърна да му подаде юздите на великолепия си породист кон. Дънк го забравиха моментално. Той въздъхна облекчено и се шмугна вътре да изчака старшия на конюшните. Достатъчно неловко се чувстваше покрай лордовете и павилионите им, не му беше работа да говори с принцове.

Нямаше никакво съмнение, че красивият юноша е принц. В жилите на Таргариен течеше кръвта на изгубената Валирия отвъд моретата и сребристорозлатната им коса и виолетови очи ги отличаваха от обикновените хора. Дънк знаеше, че принц Белор е по-стар, но младокът като нищо можеше да е някой от синовете му: Валар, когото често наричаха Младия принц, за да го различават от баща му, или Матарис. Още по-младия принц, както го бе нарекъл веднъж шутът на лорд Суан. Имаше и други принцове, братовчеди на Валар и Матарис. Добрият крал Дерон беше отгледал четирима синове, трима от които имаха свои синове. Родословната линия на драконовите крале беше почти замряла по време на баща му, но обикновено твърдяха, че Дерон Втори и синовете му са я подсигурили за вечни времена.

— Ти. Питал си за мен. — Старши конярят на лорд Ашфорд имаше червендалесто лице, станало още по-червено от оранжевата му ливрея и отривистото му говорене. — Казвай какво има? Нямам време за...

— Искам да продам тази кобила — прекъсна го бързо Дънк, преди мъжът да го е разкарал. — Добра е, стъпва сигурно и...

— Нямам време, казвам ти. — Хвърли много бегъл поглед на Блага стъпка. — Милорд Ашфорд няма нужда от такива. Заведи я в градчето, Хенли може би ще ти даде някой сребърник. — И му обърна гръб.

— Благодаря ви, милорд — побърза да каже Дънк, преди мъжът да си е тръгнал. — Милорд, кралят ли е дошъл?

Старшият на конюшните се изсмя.

— Не, слава на боговете. Това нашествие на принцове е достатъчно изпитание. Къде ще намеря ясли за всички тези животни? А фураж? — Излезе навън и завика на ратайчетата си.

Докато Дънк напусне конюшните, лорд Ашфорд беше отвел кралските си гости в залата на замъка, но двама от рицарите на кралската гвардия с белите им брони и снежнобели наметала се бяха задържали на двора и говореха с капитана на стражата. Дънк спря пред тях.

— Милорди, аз съм сир Дънкан Високия.

— Добра среща, сир Дънкан — отвърна по-едрият от белите рицари. — Аз съм сир Роланд Крейкхол, а това е заклетият ми брат, сир Донел от Дъскъндейл.

Седемте шампиони на Кралската гвардия бяха най-могъщите воители във всичките Седем кралства, освен може би самия принц на короната, Белор Копиетрошача.

— Да ви включат в списъците ли сте дошли? — попита с тревога Дънк.

— Не би ни подобавало да се бием срещу тези, които сме се заклели да защитаваме — отвърна сир Донел, с рижа коса и брада.

— Принц Валар има честта да е един от шампионите на лейди Ашфорд — обясни сир Роланд. — А двама от братовчедите му смятат да участват в игрите. Останалите дойдохме само да гледаме.

Успокоен, Дънк благодари на белите рицари за добрината им и подкара навън през портите, преди още някой принц да е решил да го спре. „Трима млади принцове“, разсъди той, след като обърна кобилата към улиците на Ашфорд. Валар беше най-големият син на принц Белор, втори поред наследник на Железния трон, но Дънк не знаеше колко от прословутата мощ на баща си с пика и меч може да е наследил. Още по-малко знаеше за другите принцове Таргариен. „Какво ще направя, ако се наложи да яхна срещу принц? Дали изобщо ще ми позволят да предизвикам на двубой толкова знатен?“ Не знаеше отговора. Старецът често беше казвал, че е тъп като стена на замък, и в момента се чувстваше точно така.

За Хенли Блага стъпка изглеждаше съвсем добре, докато не чу, че Дънк иска да я продаде. Тогава конярят започна да вижда в нея само

недостатъци. Предложи триста сребърника. Дънк отвърна, че трябва да получи три хиляди. След много спор и ругатни се разбраха за седемстотин и петдесет сребърни елена. Това беше доста по-близо до началната цена на Хенли, отколкото на Дънк, което го накара да се почувства като губещ двубоя, но конярят нямаше да вдигне повече, тъй че накрая нямаше друг избор, освен да се примири. Вторият спор почна, когато Дънк заяви, че цената не включва седлото, а Хенли настояваше, че го включва.

Най-сетне всичко се уреди. Когато Хенли отиде да донесе парите, Дънк погали Блага стъпка по гривата и ѝ каза да има кураж.

— Ако победя, ще се върна и ще те откупя отново, обещавам. — Не се и съмняваше, че всички недостатъци на кобилата през следващите няколко дни ще изчезнат и тя ще струва двойно повече от днес.

Конярят му даде три златни къса и останалото в сребро. Дънк захвапа една от златните монети и се усмихна. Никога не беше опитвал злато, нито беше пипал. „Драconi“ наричаха хората монетите, защото бяха изсечени с триглавия дракон на дома Таргариен на едната страна. Другата носеше образа на краля. Две от монетите, които му даде Хенли, имаха лицето на крал Дерон. Третата беше по-стара, доста изтъркана и показваше друг мъж. Името му беше изписано под главата, но Дънк не можеше да чете буквите. Видя, че имаше и остъргано злато по ръбовете. Изтъкна го на Хенли, шумно при това. Конярят изръмжа недоволно, но му даде още няколко сребърника и шепи медни петаца да компенсират теглото. Дънк веднага му върна няколко от петациите и кимна към Блага стъпка.

— Това е за нея. Гледай да има овес за тази нощ. А, и някоя ябълка също.

С щита на ръка и с чувала със стара броня на рамо Дънк се запъти пешком по слънчевите улици на градчето Ашфорд. Тежестта на всички тези монети в кесията го караше да се чувства странно: почти замаян, от една страна, и притеснен, от друга. Старецът никога не му беше поверявал повече от една-две монети наведнъж. Можеше цяла година да преживее с толкова много пари. „А какво ще направя, като свършат, ще продам Гръм?“ Този път водеше до просия или разбойничество. „Този шанс никога няма да имам отново, трябва да рискувам всичко.“

Когато зашляпа обратно през брода към южния бряг на Какълсвент, утрото беше почти изтекло и полето на турнира отново бе оживяло. Винарите и продавачите на наденици въртяха оживена търговия, една танцуваща мечка подскачаше тромаво под свирнята на господаря си, а един певец пееше „Мечока, мечока, и девицата красива“, жонгльори жонглираха, а кукловодите тъкмо довършваха поредния бой.

Дънк се спря да погледа как ще убият дървения дракон. Когато куклата рицар му отсече главата и червените стърготини — кръв — се пръснаха по тревата, се засмя високо и хвърли два медни петака на момичето.

— Един за снощи — извика й. Тя хвана монетите във въздуха и на свой ред му хвърли най-сладката усмивка, която бе виждал.

„На мен ли се усмихва, или на монетите?“ Дънк нямаше опит с момичета и те го притесняваха. Веднъж, преди три години, когато кесията на стареца се беше издула след половин година служба на слепия лорд Флорент, сир Арлън му беше казал, че е време да го заведе в бардак и да го направи мъж. Беше се напил обаче и когато изтрезня, не помнеше. Дънк беше твърде смутен, за да му напомни. А и бездруго не беше сигурен дали иска курва. Като не можеше да има благородна девица като истински рицар, искаше му се поне да има някоя, която да го харесва повече от среброто му.

— Ще пиеш ли един рог ейл? — попита той момичето с куклите, докато то гребеше дървените стърготини — кръв — и ги пъхаше в дракона. — С мен, искам да кажа? Или наденичка? Опитах една снощи и беше добра. От свинско са, мисля.

— Благодаря ви, милорд, но имаме друго представление. — Момичето се изправи и изтича към навъсената дебела жена от Дорн, която движеше кукления рицар, а той остана сам и се почувства глупаво. Хареса му как тичаше обаче. „Хубаво момиче, и високо. Няма да трябва да коленича, за да я целуна тази.“ Знаеше как се целува. Едно кръчмарско слугинче му беше показало една нощ в Ланиспорт, преди година, но беше толкова ниско, че трябваше да се качи на масата, за да стигне до устните му. Ушите му пламнаха от спомена. Какъв глупак беше! За двубой трябваше да мисли, не за целуване.

Дърводелците на лорд Ашфорд варосваха високите до кръста дървени прегради, които щяха да разделят дуелиращите се. Дънк

погледа работата им. Имаше пет пътеки, изпънати от север на юг, тъй че никой от състезателите да не язди срещу слънцето. На източната страна на пътеките беше вдигната стоянка за зрители на три тераси, с оранжев балдахин, да пази лордовете и дамите от дъжд и слънце. Повечето щяха да седят на пейки, но в центъра на платформата бяха вдигнати четири стола с високи гърбове, за лорд Ашфорд, прекрасната девица и гостуващите принцове.

На източния край на ливадата беше поставен стълб с мишена и десетина рицари се упражняваха на него, завъртаха го всеки път, щом удареха натрошения щит, провесен на единия край на страничния лост. Дънк видя как Звяра на Бракън мина по реда си, а после лорд Карън от Блатата. „Нямам толкова добра стойка на седлото като тях“, помисли притеснено.

Другаде тренираха спешени мъже, налитаха си с дървени мечове, а оръженосците им стояха отстрани и ревяха мръсни ругатни. Дънк загледа двама: нисък набит младеж, който се опитваше да отбива ударите на мускулест рицар, жилав и пъргав като котка. На щитовете на двамата бе нарисувана червената ябълка на Фосоуей. Щитът на по-младия скоро бе посечен и натрошен на парчета.

— Ето ви ябълка, още неузряла — рече по-старият и удари другия по шлема. По-младият Фосоуей, насинен и плувнал в кръв, се предаде. Противникът му почти не беше задъхан. Вдигна забралото си, огледа се и като видя Дънк, подвижна: — Ей, ти там. Да, ти, големия. Рицарят на крилатия бокал. Това дете го носиш дълъг меч ли е?

— Мой е по право — защити се Дънк. — Аз съм сир Дънкан Високия.

— А аз съм сир Стефон Фосоуей. Смейш ли да се пробваш с мен, сир Дънкан Високия? Добре ще е да кръстосам меч с някой нов. Братовчед ми още не е узрял, както видя.

— Направете го, сир Дънкан — подкани го набитият Фосоуей, щом смъкна шлема си. — Може да не съм узрял, но добрият ми братовчед е гнил до сърцевината. Избийте му семето.

Дънк поклати глава. Защо го въвличаха в свадата си тези лордчета? Не искаше изобщо да се забърква.

— Благодаря ви, сир, но имам да уредя едни неща.

Притеснен беше с толкова много пари. Колкото по-скоро платеше на Пейт Стоманата и получиеше бронята си, толкова по-щастлив щеше

да е.

Сир Стефон го изгледа презрително.

— Рицарят скитник имал да урежда неща. — Озърна се и си намери друг възможен противник, който се шляеше наблизко. — Сир Гранс, добра среща. Елате да се пробвате с мен. Знам всеки хилав номер, който братовчед ми Раймън е усвоил, а сир Дънкан май трябва да се връща при плетовете си^[2]. Хайде, елате.

Дънк се отдалечи с пламнало лице. Самият той нямаше много номера, хилави или не, и не искаше да го видят как се бие до турнира. Старецът винаги казваше, че колкото по-добре познаваш противника си, толкова по-лесно е да го надвиеш. Рицари като сир Стефон имаха остро око и щяха да намерят слабостите на човек от един поглед. Дънк беше силен и бърз и тежестта и обхватът щяха да са в негова полза, но и за миг нямаше да повярва, че уменията му не отстъпват на другите. Сир Арлън го беше научил колкото бе могъл, но старецът не беше някой от великите рицари дори като млад. Великите рицари не скитаха и не спяха край плетовете, нито умираха край някой разкалян път. „Това няма да ми се случи — закле се Дънк. — Ще им покажа, че мога да съм нещо повече от рицар на плета.“

— Сир Дънкан. — По-младият Фосоуей забърза да го настигне. — Не трябваше да ви подканям да се пробвате с братовчед ми. Бях ядосан от наглостта му, а вие сте толкова едър, че си помислих... е, сгреших. Не носите броня. Ще ви счупи ръка, ако може, или коляно. Обича да пребие хората на двора за упражнения, тъй че да са уязвими по-късно, ако ги срещне на пътеките.

— Вас не ви преби.

— Да, но аз съм му роднина, макар че е от по-старшия клон на ябълковото дърво и непрекъснато ми го напомня. Аз съм Раймън Фосоуей.

— Приятно ми е. Двата с братовчед ви ще се състезавате ли в турнира?

— Той — със сигурност. Колкото до мен, де да можех. Все още съм само скуайър. Братовчед ми обеща да ме направи рицар, но твърди, че още не съм узрял. — Раймън имаше квадратно лице, чип нос и къса чорлава коса, но усмивката му беше очарователна. — Имате вид на претендент, струва ми се. Чий щит искате да ударите?

— Все едно — отвърна Дънк. Това се очакваше да каже, макар че изобщо не беше все едно. — Няма да изляза на арената преди третия ден.

— А дотогава някой от шампионите ще трябва да е паднал, да. Е, дано Воинът ви се усмихне, сир.

— И на вас.

„Щом той е само скуайър, аз къде съм тръгнал да ставам рицар? Един от нас е глупак.“ Парите в кесията на Дънк подрънкваха при всяка стъпка, но той знаеше, че може да ги загуби за миг. Дори правилата на турнира действаха против него — много малко вероятно беше да се изправи срещу неопитен или хилав противник.

Имаше десетина различни форми, по които можеше да тръгне един турнир, според прищявката на лорда домакин. Някои бяха показни битки между групи рицари, други — дивашки сблъсъци, в които славата печелеше последният останал прав на терена боец. Там, където правилото бяха индивидуалните двубои, противниците понякога се определяха с жребий, а понякога от уредника на игрите.

Лорд Ашфорд устройваше този турнир в чест на рождения ден на тринайсетгодишната си дъщеря. Прекрасната девица щеше да седи до баща си като властващата Кралица на любовта и красотата. Петима шампиони, удостоени от нея с честта, щяха да я защитават. Всички други трябваше да са претенденти, но всеки, който успееше да надвие един от шампионите, щеше да заеме мястото му и сам той да застане като шампион, докато някой друг претендент го свали. В края на трите дни двубои петимата останали щяха да определят дали прекрасната девица да задържи короната на Любовта и красотата, или някоя друга да я носи вместо нея.

Дънк загледа тревистата арена и празните столове на зрителската платформа и се замисли за шансовете си. Само една победа му трябваше. След това можеше да се назове един от шампионите на Ашфордски лъг, та макар и за час. Старецът бе живял почти шейсет години и никога не бе ставал шампион. „Не е твърде много да се надявам, ако боговете са добри.“ Спомни си за всички песни, които бе слушал, песни за слепия Симиън Звездоокия и благородния Сервин Огледалния щит, и принц Емон Драконовия рицар, сир Риам Редвин и Флориан Глупака. Всички бяха печелили победи срещу много поужасни врагове от тези, срещу които щеше да се изправи той. „Но

всичките са били велики герои, храбри мъже от знатен род, освен Флориан. А аз какво съм? Дънк от Квартала на бълхите? Или сир Дънкан Високия?“

Много скоро щеше да го научи. Надигна чувала с бронята и зави към щандовете на търговците да потърси Пейт Стоманата.

Ег се беше потрудил мъжки в бивака. Дънк остана доволен. Беше се поуплашил, че оръженосецът му може да е избягал.

— Взехте ли добра цена за кобилата? — попита момчето.

— Как разбра, че съм я продал?

— Тръгнахте с нея, а се връщате пешком. Ако ви бяха обрели крадци, щяхте да сте по-ядосан, отколкото сте.

— Взех достатъчно за това. — Дънк извади новата си броня да му я покаже. — Ако ще ставаш рицар, ще трябва да можеш да различаваш добра стомана от лоша. Виж тук, това е добра изработка. Тази ризница е двойно верижна, всяка брънка е свързана с други две, виждаш ли? Дава повече защита от единичната. И шлемът, виж как е закръглен. Меч или брадва ще се хлъзнат от него, докато в шлем с плосък връх могат да пробият. — Нахлузи шлема на главата си. — Как изглежда?

— Няма забрало — изтъкна Ег.

— Има дупки за въздух. Забралата са уязвими места. — Пейт Стоманата го беше казал. „Ако знаеше колко много рицари са получавали стрела в окото, когато вдигнат забралото за глътка хладен въздух, никога не би искал такъв“, така беше казал.

— И гребен няма — подхвърли Ег. — Най-прост шлем.

Дънк смъкна шлема.

— Прост е добре за такива като мен. Виждаш ли колко лъскава е стоманата? Твоя задача ще е да я поддържаш така. Знаеш ли как да лъскаш ризница?

— В бъчва с пясък — каза момчето. — Но вие нямате бъчва. Купихте ли и павилион, сир?

— Не взех чак толкова добра цена. — „Момчето е опасно дръзко, трябва да му го избия това.“ Знаеше, че няма да го направи обаче. Харесваше му дързостта. Самият той трябваше да е по-дързък. „Скуайърът ми е по-смел от мен, и по-умен.“ — Добре си се справил

тук, Ег — каза му Дънк. — Утре заранта ще дойдеш с мен. Да видиш полето на турнира. Ще купим овес за конете и пресен хляб за нас. Може би и сирене, продават добро сирене на един от щандовете.

— Няма да трябва да ходя в замъка, нали?

— Защо не? Един ден смятам да живея в замък. Надявам се да си спечеля място на трапезата при господарите.

Момчето си замълча. „Сигурно го е страх да влезе в господарски замък — прецени Дънк. — Нормално е да се очаква. Ще го надрасне с времето.“ Загледа отново бронята си с възхищение, зачуден колко ли дълго ще я носи.

Сир Манфред беше слаб мъж с кисела физиономия. Носеше черна връхна туника с пурпурната мълния на дома Дондарион, но Дънк бездруго щеше да си го е спомнил по буйната грива на червено-златистата му коса.

— Сир Арлън служи на лорд баща ви, когато с лорд Карън прогониха Краля Хищник от Червените планини, сир — каза той, коленичил. — Бях още момче тогава, но му бях скуайър. Сир Арлън от Пенитрий.

Сир Манфред се намръщи.

— Не. Не го знам. Нито тебе, момче.

Дънк му показва щита на стареца.

— Това беше гербът му, крилатият бокал.

— Милорд баща ми взе осемстотин рицари и близо четири хиляди пешаци в планините. Не мога да помня всеки един от тях, нито какви щитове са носили. Може и да сте били с нас, но... — Сир Манфред сви рамене.

Дънк онемя за миг. „Стареца получи рана в служба на баща ти, как може да си го забравил?“

— Няма да ми разрешат да се състезавам, ако някой рицар или лорд не гарантира за мен.

— Мен какво ме засяга? — отвърна сир Манфред. — Достатъчно ви отделих от времето си, сир.

Ако се върнеше в замъка без сир Манфред, беше загубен. Дънк хвърли око на пурпурната мълния, извезана на черната вълна на туниката на сир Манфред, и каза:

— Помня разказа на баща ви в лагера как домът ви се сдобил с герба си. Една бурна нощ, когато първият от родословната ви линия носел съобщение през Дорнските блатата, стрела убила коня му и го проснала на земята. Двама дорнци дошли от тъмното, с ризници и с гривести шлемове. Мечът му се счупил под него, когато паднал. Като видял това, си помислил, че е обречен. Но щом дорнците се приближили да го посекаат, от небето паднала мълния. Била ярка и огненочервена и се разцепила, поразила дорнците в стоманата и ги убила на място. Съобщението донесло победа на Бурния крал над дорнците и от благодарност той издигнал вестносеца в лорд. Бил първият лорд Дондарион, тъй че взел за свой герб раздвоена пурпурна мълния на черно поле, опръскано със звезди.

Дънк смяташе, че разказът ще впечатли сир Манфред, но беше сгрешил много.

— Всяко кухненско ратайче или коняр, който е служил на баща ми, чува тази история рано или късно. Това, че я знаете, не ви прави рицар. Вървете си, сир.

Дънк се върна в замъка Ашфорд с натежало сърце, зачуден какво да каже на Плъмър, та да му дадат право да се състезава. Но стюарда го нямаше в стаичката на кулата. Един страж му каза, че може да го намери в Голямата зала.

— Да изчакам ли тук? — попита Дънк. — Колко ще се забави?

— Откъде да знам? Прави каквото искаш.

Голямата зала не беше толкова голяма като за зала, но пък и Ашфорд беше малък замък. Дънк влезе през странична врата и веднага зърна стюарда. Стоеше с лорд Ашфорд и още десетина други мъже на горната платформа на залата. Тръгна към тях покрай стена, накичена с вълнени пана с плодове и цветя.

— ... по-притеснен, ако бяха *ваши* синове, не се съмнявам — говореше един ядосан мъж, когато Дънк се приближи. Правата му коса и подрязана брада бяха толкова светли, че изглеждаха бели в сумрака на залата, но когато Дънк се приближи още, видя, че цветът е всъщност светлосребрист, прошарен със златно.

— Дерон го е правил и преди — отвърна му друг. Плъмър бе застанал така, че пречеше на Дънк да види говорещия. — Не трябваше

изобщо да му заповядваш да се включва в списъците. За него има толкова място на турнирно поле, колкото за Ерис или Регел.

— Искаш да кажеш, че по-скоро би яхнал курва, отколкото кон — каза първият. Едър на ръст и силен, принцът — със сигурност беше принц — носеше кожен бригандин със сребърни пъпки под тежко черно наметало, обшито с хермелин. По бузите му имаше белези от шарка, едва прикрити от сребристата му брада. — Не е нужно да ми напомняш за слабостите на сина ми, братко. Той е само на осемнайсет години. Може да се промени. *Ще се промени*, проклети богове, или ще го убия, заклевам се.

— Не ставай пълен глупак. Дерон е това, което е, но все пак е твоята и моята кръв. Не се съмнявам, че сир Роланд ще го намери и ще го доведе, и Егон с него.

— Когато турнирът е свършил, може би.

— Ерион е тук. Във всеки случай е по-добър с пиката от Дерон, ако ни притеснява турнирът.

Дънк вече можеше да види говорещия. Седеше на висок стол, със сноп пергаменти в едната ръка, а лорд Ашфорд бе надвиснал до рамото му. Дори седнал като че ли беше с цяла глава по-висок от другите, ако се съдеше по дългите прави крака, изпънати пред него. Късо подрязаната му коса беше тъмна и прошарена със сиво, волевата брадичка — гладко обръсната. Носът му изглеждаше сякаш е чупен неведнъж. Макар да беше облечен много просто, със зелен жакет, кафява мантия и протрити ботуши, в него имаше някаква тежест, усещане за сила и увереност.

На Дънк му мина през ума, че се е натъкнал на нещо, което не трябваше изобщо да е чул. „Май е най-добре да си ида и да се върна по-късно“, реши той. Но вече беше много късно. Принцът със сребристата брада изведнъж го забеляза и попита грубо:

— Кой си ти и защо нахълта така при нас?

Дънк пристъпи колебливо напред, без да знае какво се очаква от него. Хвърли поглед към Плъмър, но не получи подкрепа оттам. Мършавият стюард, който беше толкова енергичен предния ден, сега стоеше смълчан и забил поглед в плочите на пода.

— Милорди — заговори Дънк. — Помолих сир Манфред Дондарион да гарантира за мен, за да мога да се включа в игрите, но

той отказва. Казва, че не ме познава. Сир Арлън служи при него обаче, заклевам се. Имам меч и щита му, аз...

— Щит и меч не правят рицар — заяви лорд Ашфорд, едър плешив мъж с кръгло червендалесто лице. — Плъмър ми говори за вас. Дори да приемем, че тези доспехи са били на този сир Арлън от Пенитрий, като нищо може да сте го намерили умрял и да сте ги откраднали. Освен ако нямате някое по-добро доказателство за твърдението си, нещо написано или...

— Помня сир Арлън от Пенитрий — каза тихо мъжът на стола. — Никога не е печелил турнир, доколкото знам, но и никога не се е опозорявал. При Кралски чертог преди шестнайсет години събори лорд Стоукуорт и Копелето на Харънхъл в мелето, а много години преди това при Ланиспорт смъкна от коня самия Сив лъв. Лъва не беше толкова сив тогава, разбира се.

— Разказвал ми е за това много пъти — каза Дънк.

Високият мъж го изгледа замислено.

— Тогава помниш истинското име на Сивия лъв, не се съмнявам.

За миг в главата на Дънк нямаше нищичко. „Хиляда пъти старецът ми е разправял историята, хиляда пъти, Лъва, Лъва, името му, името му, името му...“ Беше на ръба на отчаянието, когато изведнъж му дойде.

— Сир Дамън Ланистър! — извика той. — Сивия лъв! Сега е лорд на Скалата на Кастърли.

— Така е — каза любезно високият мъж. — И утре излиза на арената. — Размаха снопа листа в ръката си.

— Как е възможно да помните някакъв незначителен странстващ рицар, който случайно е смъкнал от коня Дамън Ланистър преди шестнайсет години? — каза намръщен принцът със сребрилата брада.

— Навикнал съм да научавам всичко за противниците си.

— Защо ще благоволите да излезете на двубой със странстващ рицар?

— Беше преди девет години, при Бурен край. Лорд Баратеон проведе турнир с пики, за да отпразнува раждането на свой внук. Жребият постави сир Арлън за мой противник в първия двубой. Счупихме четири пики преди най-сетне да го сваля от коня.

— Седем — настоя Дънк, — и беше срещу принца на Драконов камък! — Веднага щом думите излязоха от устата му съжали, че не

може да ги върне. „Дънк дръвника, тъп като стена на замък“, все едно чу мърморенето на стареца.

— Така беше. — Принцът със счупения нос се усмихна любезно. — Разказът расте с разказването, знам. Не мислете лошо за стария си господар, но пиките бяха само четири, опасявам се.

Дънк можеше да е само благодарен, че в залата е сумрачно. Знаеше, че ушите му са червени.

— Милорд. — „Не, и това е погрешно.“ — Ваше височество. — Падна на колене и наведе глава. — Както казвате, четири, не исках да... Аз никога... Старецът, сир Арлън, често казваше, че съм тъп като стена на замък и бавен като зубър.

— И силен като зубър, както ви гледам — каза сир Белор Копиетрошача. — Нищо лошо не е станало, сир. Станете.

Дънк се вдигна на крака, зачуден трябва ли да задържи главата си наведена, или му е позволено да погледне принц в лицето. „Говоря с Белор Таргариен, принц на Драконов камък, Ръка на краля и пряк наследник на Железния трон на Егон Завоевателя.“ Какво можеше да дръзне да каже един странстващ рицар на такава особа?

— В-вие му върнахте коня и бронята и не взехте откуп, помня — заломоти той. — Стареца... сир Арлън, той ми каза, че сте душата на рицарското благородство и че един ден Седемте кралства ще са сигурни във вашите ръце.

— Не и за много години все още, моля се на боговете — каза принц Белор.

— Не — отвърна Дънк с ужас. За малко да каже: „Нямах предвид, че кралят трябва да умре“, но се спря навреме. — Извинете, милорд... ваше височество исках да кажа.

Спомни си със закъснение, че едрият мъж с посребрялата брада се беше обърнал към принц Белор като към брат. „Той също е от кръвта на дракона, какъв проклет глупак съм!“ Можеше да е само принц Мекар, най-младият от четиримата синове на крал Дерон. Принц Ерис беше пристрастен към книгите, а принц Регар беше луд, мекушав и болнав. Едва ли някой от двамата щеше да е прекосил половината владение, за да присъства на турнир, но за Мекар разправяха, че е страховит воин, макар и винаги в сянката на най-големия си брат.

— Желаете да се включите в игрите, тъй ли? — попита принц Белор. — Това решава главният уредник на игрите, но не виждам

причина да ви откаже.

Стюардът кимна.

— Както кажете, милорд.

Дънк понечи да изломоти нещо за благодарност, но принц Мекар го прекъсна:

— Добре, сир, благодарен сте. Хайде, оставете ни сега.

— Трябва да извините благородния ми брат, сир — каза принц Белор. — Двама от синовете му са се залутали по пътя насам и той се бои за тях.

— Пролетните дъждове са повишили много от потоците — каза Дънк. — Може би принцовете само са се забавили.

— Не дойдох тук за да взимам съвет от странстващ рицар — заяви принц Мекар на брат си.

— Можете да си ходите, сир — обърна се любезно принц Белор към Дънк.

— Да, милорд. — Той се поклони и се обърна.

Но преди да е излязъл, принцът извика след него:

— Сир. Още нещо. Не сте от кръвта на сир Арлън, нали?

— Да, милорд. В смисъл, не. Не съм.

Принцът кимна към очукания щит на ръката на Дънк и крилатия бокал на него.

— По закон само роден син има право да наследи доспехите на рицар. Трябва на всяка цена да си намерите нов девиз, сир, свой собствен герб.

— Ще си намеря. Отново ви благодаря, ваше височество. Ще се бия храбро, ще видите.

„Храбро като Белор Копиетрошача“, казваше често старецът.

Винарите и продавачите на наденици въртяха оживена търговия, а курвите обикаляха дръзко между щандове и павилиони. Някои бяха достатъчно хубави, особено едно червенокосо момиче. Дънк неволно се зазяпа в гърдите ѝ, както подскачаха под хлабавата ѝ риза, докато кършеше бедра покрай него. Помисли за среброто в кесията си. „Мога да я имам, ако поискам. Звънът на монетите ми ще ѝ хареса и бих могъл да я заведа до бивака ми и да я имам цялата нощ, ако поискам.“ Не беше лягал с жена, а доколкото знаеше, можеше да умре още в

първия си двубой. Турнирите можеше да са опасни... но курвите също можеше да са опасни, старецът го бе предупреждавал за това. „Може да ме ограби, докато спя, и какво ще направя тогава?“ Така че когато червенокосото момиче му хвърли поглед през рамо, Дънк поклати глава и се отдалечи.

Намери Ег при кукленото представление, седнал на земята с кръстосани крака и придърпал качулката на наметалото си напред, за да скрие голата си глава. Момчето се беше уплашило да влезе в замъка, което Дънк си обясни колкото със срам, толкова и с плахост. „Смята се за недостоен да се меси с лордове и дами, за принцове да не говорим.“ Същото беше и с него, докато бе малък. Светът извън Квартала на бълхите беше колкото възбуждащ, толкова и плашещ. „На Ег Буцата му трябва време, нищо повече.“ Засега като че ли беше по-добре да даде на малкия няколко медни петака и да го остави да се позабавлява сам между щандовете, отколкото да го мъкне със себе си в замъка против желанието му.

Тази сутрин кукловодите играеха историята за Флориан и Джонквил. Дебелата жена от Дорн движеше Флориан в пъстрите му доспехи, докато високото момиче държеше конците на Джонквил.

— Никакъв рицар не сте — говореше, докато устата на куклата се отваряха и затваряха. — Познавам ви. Вие сте Флориан Глупака.

— Да, милейди — отвърна другата кукла коленичила. — Най-големият глупак, живял някога, и също толкова голям рицар.

— Глупак и рицар? — удиви се Джонквил. — Никога не бях чувала такова нещо.

— Мила лейди — рече Флориан, — всички мъже са глупаци и всички мъже са рицари, опре ли до жени.

Беше добро представление, тъжно и мило едновременно, с оживен бой с мечове накрая и един хубаво изрисуван великан. Когато свърши, дебелата жена тръгна между тълпата да събира монети, докато момичето заприбира куклите.

Дънк взе Ег и отидоха при момичето.

— Милорд? — Тя го погледна косо, с лека усмивка. Беше с една глава по-ниска от него, но все пак по-висока от всички други момичета наоколо.

— Много хубаво беше — заговори Ег въодушевено. — Харесва ми как ги карате да се движат, Джонквил и дракона, и всички. Видях

едно куклено представление миналата година, но всички се движеха много рязко. Вашите са по-плавни.

— Благодаря ти — отвърна тя любезно на момчето.

— Фигурите ви също са добре изваяни — каза Дънк. — Драконът особено. Страшен звяр. Сами ли си ги правите?

Тя кимна.

— Чичо ми ги изрязва. Аз ги рисувам.

— Би ли могла да ми нарисуваш нещо? Имам монети да си платя. — Смъкна щита от рамото си и го обърна да ѝ го покаже. — Трябва да ми се нарисува нещо върху бокала.

Момичето погледна щита, а после него.

— Какво би искал да ти се нарисува?

Дънк не го беше мислил. Ако не крилатият бокал на стареца, тогава какво? Главата му беше празна. „Дънк дръвника, тъп като стена на замък.“

— Не съм... не съм сигурен. — Усети отчаян, че ушите му пламнаха. — Сигурно ме мислиш за пълен глупак.

Тя се усмихна.

— Всички мъже са глупаци и всички мъже са рицари.

— Какъв цвят боя имаш? — попита той с надеждата, че това може да му даде идея.

— Мога да смеся бои и да направя какъвто цвят искаш.

Кафявото на стареца винаги му беше изглеждало убито.

— Полето трябва да е с цвета на залез — рече той отведнъж. — Старият обичаше залези. А гербът...

— Бряст — каза Ег. — Голям бряст, като онзи при вира, с кафяв дънер и зелени клони.

— Да. Това ще свърши работа. Бряст... но с падаща звезда отгоре. Можеш ли да направиш това?

Момичето кимна.

— Дай ми щита. Ще го рисувам още тази нощ и утре ще си го вземеш.

Дънк ѝ го подаде.

— Казвам се сир Дънкан Високия.

— Аз съм Тансел. — Тя се засмя. — Тансел Много високата, така ме наричаха момчетата.

— Не си много висока — изломоти Дънк. — Просто си подходяща за... — Усети какво се кани да каже и се изчерви жестоко.
— За? — попита Тансел и кривна питащо глава.
— Куклите — довърши той неловко.

Първият ден на турнира изгря светъл и ясен. Дънк бе купил цяла торба ядене, тъй че можеха да закусят с гъши яйца, препечен хляб и пържен бекон, но когато храната се сготви, усети, че няма никакъв апетит. Коремът му се беше стегнал на камък, макар и да знаеше, че няма да се бие днес. Правото на първо претендентство се падна на рицари с по-знатна кръв и по-прочути, на лордове и техни синове и на шампиони от други турнири.

Ег бърбеше през цялото време, докато закусваха, и после, докато вървяха към турнирното поле: говореше за този или онзи мъж и как могат да се представят. „Не се подиграваше с мен, когато каза, че знае всеки добър рицар в Седемте кралства“, помисли унило Дънк. Стори му се уничително да слуша така напрегнато думите на едно хилаво сираче, но знанията на Ег можеше да му послужат, ако се изправеше срещу някой от тези мъже в двубой.

Ливадата гъмжеше от хора, всички се мъчеха да си пробият път с лакти напред за по-добра гледка. Дънк го биваше в провирането с лакти, а и беше по-едър от повечето. Провря се до едно възвишение на шест разтега от оградата и когато Ег се оплака, че вижда само задници, го вдигна на раменете си. От другата страна на полето платформата за зрители се пълнеше с благородни лордове и дами, няколко по-богати хора от градчето и десетки рицари, решили да не се състезават днес. От принц Мекар нямаше и помен, но Дънк успя да различи принц Белор до лорд Ашфорд. Слънчевата светлина блещукаше от токата на рамото, държаща наметалото му, и тънката коронка на слепоочията му, но иначе бе облечен много по-скромно от повечето други лордове. „Не прилича на истински Таргариен с тази тъмна коса.“ Дънк го каза на Ег.

— Казват, че приличал на майка си — напомни му момчето. — Тя е била дорнска принцеса.

Петимата шампиони бяха вдигнали павилионите си в северния край на арената с реката зад тях. Най-малките два бяха оранжеви, а окачените пред входовете им щитовете бяха с V-образния герб с бялото

слънце. Това трябваше да са синовете на лорд Ашфорд, Андроу и Робърт, братя на прекрасната девица. Дънк никога не беше чувал други рицари да говорят за тяхната сила, тъй че вероятно те щяха да паднат първи.

До оранжевите павилиони се издигаше един в тъмнозелено, много по-голям. Над него плющеше златната роза на Планински рай и същият герб бе изрисуван на големия зелен щит пред входа.

— Лео Тирел, лорд на Планински рай — обясни Ег.

— Знам — отвърна Дънк раздражено. — Двамата със стареца служихме в Планински рай още преди да си се родил. — Самият той едва помнеше онази година, но сир Арлън често говореше за Лео Дългия трън, както го наричаха понякога: несравним в сблъсъците с пики въпреки среброто в косата си. — Лорд Лео трябва да е онзи до палатката, слабият със сивата брада, в зелено и златно.

— Да — каза Ег. — Видях го веднъж в Кралски чертог. Едва ли ще искате да излезете срещу него, сир.

— Момче, не ми трябва съветът ти срещу кого да излизам.

Четвъртият павилион беше ушит от ромбовидни парчета плат, редуващо се червено и бяло. Дънк не знаеше чии са цветовете, но Ег каза, че били на сир Хъмфри Хардинг, рицар от Долината на Арин.

— Той спечели голяма схватка при Девичи извор миналата година, сир, и свали сир Донел от Дъскъндейл и лордовете Арин и Ройс на арената.

Последният павилион беше на принц Валар. От черна коприна, с низ остри алени флагове, увиснали от покрива му като дълги червени пламъци. Щитът на стойката беше лъскаво черен, изрисуван с триглавия дракон на дома Таргариен. До него стоеше един от рицарите на Кралската гвардия и бляскавата му бяла броня се открояваше на черния фон на платнището на палатката. Като го видя, Дънк се зачуди дали някой от претендентите ще дръзне да докосне щита с дракона. Валар беше внукът на краля все пак, и син на Белор Копиетрошача.

Нямаше нужда да се безпокои. Когато роговете засвириха, за да призват претендентите, петимата шампиони на девицата бяха повикани да излязат и да я защитят. Дънк чу възбуденото мърморене из тълпата, щом претендентите се появиха един по един при южния край на пътеките. Херолдите викаха гърмко името на всеки рицар поред. Рицарите спираха пред зрителната платформа и накланяха пиките си за

поздрав към лорд Ашфорд, принц Белор и прекрасната девица, после обръщаха към северния край на полето, за да изберат противниците си. Сивия лъв на Скалата на Кастърли удари по щита на лорд Тирел, а златокосият наследник сир Тиболт Ланистър предизвика на дуел най-големия син на лорд Ашфорд. Лорд Тъли от Речен пад почука по нашарения на ромбове щит на сир Хъмфри Хардинг, сир Абелар Хайтауър — по този на Валар, а по-младият Ашфорд бе призван на двубой от сир Лайънъл Баратеон, рицаря, когото наричаха Смеещата се буря.

Претендентите подкараха в тръс към южния край на пътеките, за да изчакат противниците си: сир Абелар в сребристосиви цветове, с каменна кула, увенчана с пламъци, на щита; двамата Ланистъри, целите в огненочервено, със златния лъв на Скалата на Кастърли; Смеещата се буря, блестящ в златотканите си одежди, с черен елен на гърдите и щита и с железни еленови рога на шлема; лорд Тъли, в наметало на сини и червени ивици, стегнато със сребърната пъстърва на всяко рамо. Вдигнаха върховете на дългите си дванайсет стъпки пики към небето и флаговете им заплющяха на отривистия порив на вятъра.

В северния край на полето оръженосци държаха бойни коне в бляскава броня, за да ги яхнат шампионите. Те надянаха шлемове и вдигнаха пики и щитове, равни по великолепие на тези ма противниците им: издутите от вятъра оранжеви коприни на двамата Ашфорд, червените и бели ромбове на сир Хъмфри, лорд Лео на белия си кон със зелена сбруя и сатенен чул, извезан със златни рози, и, разбира се, Валар Таргариен. Конят на Младия принц бе черен като нощ, с цвета на бронята му, пиката, щита и сбруята. Над шлема му имаше блестящ триглав дракон с разперени криле, боядисан в огненочервено; близнакът му бе изрисуван на лъскавата черна повърхност на щита. Всеки от защитниците имаше ивица оранжева коприна, вързана на ръката — чест, оказана им от прекрасната девица.

Когато шампионите излязоха в бавен тръс на позиция, Ашфордски лъг затаи дъх. След това прозвуча рог и тишината мигновено се смени с възбудена глъч. Десет чифта позлатени шпори се забиха в хълбоците на десет мощни бойни коня, хиляди гласове закрещяха и зареваха, четирийсет подковани с желязо копита затупаха и раздраха тревата, десет пики се наклониха и застинаха, полето сякаш

се разтресе и шампиони и претенденти налетяха един срещу друг в разкъсващ ушите грохот на дърво и стомана. Само миг — и ездачите се бяха подминали и обръщаха за нова атака. Лорд Тъли залитна на седлото си, но успя да се задържи. Когато простолюдие то разбра, че и десетте пики са се прекършили, във въздуха се надигна могъщ одобрителен рев. Това беше великолепно предзнаменование за успеха на турнира и свидетелство за умението на състезателите.

Скуайъри подадоха нови пики на рицарите в замяна на счупените и захвърлените и шпорите отново се забиха дълбоко. Дънк усети как земята затрепери под краката му. На раменете му Ег викаше радостно и махаше с кльошавите си ръце. Младия принц мина най-близо до тях. Дънк видя как върхът на черната му пика целуна кулата на щита на противника му хлъзна се и се заби в гърдите му, докато пиката на сир Абелар се пръсна на трески в гръдната броня на Валар. Сивият жребец в сребристосивите доспехи се вдигна на задните си крака от силата на сблъсъка, а сир Абелар Хайтауър бе изхвърлен от стремената и рухна тежко на земята.

Лорд Тъли също беше долу, смъкнат от коня от сир Хъмфри Хардинг, но веднага скочи на крака и извади дългия си меч, а сир Хъмфри захвърли пиката си — невредима — и се смъкна от седлото, за да продължат боя спешени. Сир Абелар не беше толкова пъргав. Оръженосецът му притича, разхлаби шлема му и извика за помощ и двама слуги вдигнаха замаяния рицар под мишниците, за да му помогнат да докрета до павилиона си. В другите пътеки на полето шестимата останали на конете си рицари препускаха в третия си рунд. Още пики се прекършиха и този път лорд Лео Тирел нацели върха си толкова високо, че отпра шлема на Сивия лъв от главата му. Вече с незащитено лице, лордът на Скалата на Кастърли вдигна ръка за поздрав и слезе от коня, отстъпвайки двубоя. Междувременно сир Хъмфри беше надвил лорд Тъли и го принуди да се предаде, доказал вецината си с меч, както го бе направил с пиката.

Тиболт Ланистър и Андрю Ашфорд препуснаха един срещу друг още три пъти, докато сир Андрю най-сетне загуби щит, седло и двубой наведнъж. По-младият Ашфорд се задържа още по-дълго, като счупи не по-малко от девет пики срещу сир Лайънъл Баратеон, Смеещата се буря. Шампион и претендент паднаха от седлата си на десетия сблъсък, но се вдигнаха и боят продължи, с меч срещу боздуган.

Накрая пребитият сир Робърт Ашфорд призна поражение, но баща му на зрителската трибуна не изглеждаше ни най-малко обезсърчен. Вярно, и двамата синове на лорд Ашфорд бяха изхвърлени от редовете на шампионите, но се бяха представили достойно срещу двамата най-добри рицари на Седемте кралства.

„Трябва да се справя още по-добре — помисли Дънк, докато гледаше как победител и отстранен се прегърнаха и излязоха заедно от полето. — За мен не е достатъчно да се бия добре и да загубя. Трябва да спечеля поне първия двубой, или губя всичко.“

Сега сир Тиболт Ланистър и Смеещата се буря щяха да заемат местата си сред шампионите, заменяйки победените. Оранжевите павилиони вече се смъкваха. На няколко стъпки встрани Младия принц седеше отпуснат на разгънат походен стол пред черната си палатка. Шлемът му беше смъкнат. Имаше тъмна коса като баща си, но със светла ивица през нея. Един слуга му поднесе сребърен бокал и той отпи. „Вода, ако е благоразумен — помисли Дънк. — Вино, ако не е.“ Неволно се зачуди дали Валар наистина е наследил бащината си сила, или просто си бе избрал най-слабия противник.

Звучен зов на тръби възвести, че на арената са излезли нови трима претенденти. Херолдите извикаха имената им:

— Сир Пиърс от дома Карън, лорд на Блатата.

На щита му бе изрисувана сребърна лира, а връхната му туника бе извезана с фигури на славеи.

— Сир Джозет от дома Малистър, от Морски страж.

Сир Джозет носеше увенчан с крилца шлем. На щита му сребърен орел летеше през мастиленосиньо небе.

— Сир Гавен от дома Суан, лорд на Каменен шлем и нос Гняв.

Два лебеда, черен и бял, се биеха свирепо на щита му. Бронята на лорд Гавен, наметалото и доспехите на коня му също бяха буйна смесица от черно и бяло чак до ивиците по ножницата и пиката му.

Лорд Карън, свирач на лира, певец и прочут рицар, докосна с върха на пиката си розата на лорд Тирел. Сир Джозет почука ромбовете на сир Хъмфри Хардинг. А рицарят в черно и бяло, лорд Гавен Суан, призова на дуел черния принц. Дънк потърка брадичка. Лорд Гавен беше по-стар и от стареца, а старецът беше мъртъв.

— Ег, кой е най-малко опасният от тези претенденти? — попита той момчето на раменете си, което знаеше толкова много за тези

рицари.

— Лорд Гавен — отвърна то веднага. — Противникът на Валар.

— *Принц* Валар — поправи го Дънк. — Един оръженосец трябва да говори почтително, момче.

Тримата претенденти заеха местата си, докато тримата шампиони се качваха на конете. Хората наоколо правеха залози и подвикваха окуражително на избраниците си, но Дънк не откъсваше очи от принца. На първия рунд той нанесе кос удар в щита на лорд Гавен и затъпеният връх на пиката се хлъзна настрани също като със сир Абелар Хайтауър, само че този път бе отклонена в обратната посока, във въздуха. Пиката на самия лорд Гавен удари точно в гърдта на принца и Валар за миг като че ли щеше да падне, но се задържа на седлото.

Втория път Валар изви пиката си наляво — целеше се в гърдите на противника си, но го удари в рамото. Все пак ударът се оказа достатъчен, за да принуди другия рицар да изтърве пиката си. Едната му ръка се люшна настрани за равновесие и лорд Гавен падна. Младият принц се метна от седлото и извади меча си, но падналият мъж му махна с ръка, вдигна забралото си и извика:

— Предавам се, ваше височество! Добър бой.

Лордовете на зрителската трибуна повториха вика му:

— Добър бой! Добър бой! — А Валар коленичи, за да помогне на сивокосия лорд да се изправи.

— Хич не беше добър — измърмори Ег недоволно.

— Мълчи, да не те пратя обратно в бивака.

По-натам сир Джозет Малистър го изнасяха в безсъзнание от полето, докато лордът на Лирата и лордът на Розата налитаха стръвно един срещу друг със затъпени дълги брадви, за радост на ревящата тълпа. Дънк се бе съсредоточил толкова напрегнато върху Валар Таргариен, че едва ги видя. „Добър рицар е, но нищо повече, — помисли си. — Бих имал шанс срещу него. Ако боговете са добри, бих могъл дори да го съборя от коня, а после тежестта и силата ми ще си кажат думата.“

— Дръж го! — завика весело Ег и се размърда възбудено на гърба на Дънк. — Дръж го! Удари го! Да! Удряй!

Май окуражаваше лорд Карън. Арфистът бе засвирил друга музика сега, докато изтласкваше лорд Лео назад и назад с песента на

стомана в стомана. Тълпата сякаш бе раздвоена между двамата почти наравно, тъй че възгласи и ругатни се смесваха волно в утринния въздух. Парчета дърво и боя се разхвърчаха от щита на лорд Лео — бравата на лорд Пиърс кълцаше листенцата на златната му роза едно по едно, докато щитът не се пропука и не се разцепи. Но бравата се заклеши за миг в дървото... и бравата на лорд Лео се натресе върху дръжката на оръжието на противника му и я прекърши на няма и стъпка от ръката му. Лорд Лео захвърли счупения си щит настрани и изведнъж той вече бе нападащият. След няколко мига рицарят арфист бе паднал на коляно и изпя поражението си.

До края на предобеда и повечето от следобеда общо взето беше същото: претендентите излизаха на полето по двама и по трима, а понякога и по петима наведнъж. Свиреха тръби, херолдите извикваха имена, бойни коне връхлитаха, тълпата ликуваше, пики се кършеха като клечки и мечове кънтяха по шлемове и броня. Беше прекрасен ден на двубои и за това бяха съгласни и простолюдие, и знатни лордове. Сир Хъмфри Хардинг и сир Хъмфри Бийзбъри, дързък млад рицар в одежди на жълти и черни ивици с три пчелни кошера на щита, строшиха поне дузина пики в свирепа борба, която простолюдието скоро взе да нарича „Битката на Хъмфри“. Сир Тиболт Ланистър беше свален от коня от сир Джон Пенроуз и счупи меч си при падането, но отби атаките само с щита си, спечели тура и остана шампион. Едноокият сир Робин Ризлинг, стар рицар с прошарена коса и остра брада, загуби шлема си от пиката на лорд Лео в първия им сблъсък, но отказа да се предаде. Препуснаха още три пъти един срещу друг, косата на сир Робин плющеше на вятъра, докато парчета счупени пики хвърчаха около оголеното му лице като дървени ножове, което според Дънк бе още по-удивително, след като Ег му каза, че сир Робин загубил окото си от счупена пика няма и преди пет години. Лео Тирел беше твърде благороден, за да насочи нова пика към незащитената глава на сир Робин, но въпреки това упорития кураж на Ризлинг (или беше глупост?) го изуми. Накрая лордът на Планински рай удари здраво в гръдната броня на сир Робин точно над сърцето и го отпрати през глава на земята.

Сир Лайънъл Баратеон също се срази в няколко паметни двубоя. Срещу по-нищожни противници често избухваше в гръмък смях в мига, в който докоснеха щита му, и се смееше през цялото време,

докато пак нападаше и ги събаряше от стремената. Ако противниците му носеха някакъв гребен на шлема си, сир Лайънъл го перваше с пиката и го мятеше към тълпата. Гребените бяха украшения, направени от резбовано дърво или от кожа и понякога позлатени и емайлирани, или дори обковани в чисто сребро, тъй че на победените никак не им допаднаше навикът му, но пък това го правеше фаворит на тълпата. Скоро започнаха да го избират само мъже без гребени. Но колкото и шумно и често да сваляше със смях противниците си сир Лайънъл, според Дънк почестите за деня се падаха на сир Хъмфри Хардинг, който унизи четиринайсет рицари, всеки от които вдъхваше страхопочитание.

Междувременно Младия принц седеше пред черния си павилион, пиеше от сребърния си бокал и ставаше от време на време, за да яхне коня си и да надвие поредния незначителен противник. Беше спечелил девет победи, но на Дънк му се струваше, че всички те бяха кухи. „Бие се със старци и нахакани доскорошни скуайъри, и с няколко лорда със знатна кръв и жалки умения. Истински опасните мъже минават покрай щита му все едно, че не го виждат.“

Късно следобеда рязък звук на фанфари възвести появата на нов претендент на арената. Яздеше едър червен боен кон, чието черно покривало бе разрязано и отдолу се показваше жълто, алено и оранжево. Когато подходи към зрителната трибуна, за да отдаде почитта си, Дънк видя лицето под вдигнатото забрало и позна принца, когото бе срещнал в конюшните на лорд Ащфорд.

Краката на Ег се стегнаха около врата му.

— Престани с това — сопна се Дънк и дръпна краката му. — Да ме задушиш ли си решил?

— Принц Ерион Брайтфлейм — възвести херолдът, — от Червената цитадела на Кралски чертог, син на Мекар, принц на Летен замък от дома Таргариен, внук на Дерон Добрия, Втория с това име, крал на андалите, на ройнарите и на Първите хора, и Владетел на Седемте кралства.

Триглавият дракон на щита на Ерион беше в много по-ярки цветове от тези на Валар. Едната глава бе оранжева, едната жълта, едната червена, а пламъците, които бълваха, имаха блясъка на златен варак. Връхната му туника бе вихър от сплетени в едно пушек и огън, а черният му шлем бе увенчан с гребен от лъскави червени пламъци.

След пауза, в която наклони пиката си към принц Белор, пауза толкова кратка, че изглеждаше почти небрежна, той препусна в галоп към северния край на полето, покрай павилиона на лорд Лео и на Смеещата се буря, и забави едва когато се приближи към палатката на принц Валар. Младия принц се надигна и застана сковано до щита си и за миг Дънк беше убеден, че Ерион се кани да го удари... но той се изсмя, подмина го в тръс и чукна здраво с върха на оръжието си по ромбовете на сир Хъмфри Хардинг.

— Хайде, излез навън, рицарче — звънна ясният му глас, — време е да се сразиш с дракона.

Сир Хъмфри кимна сковано на противника си, щом изведоха коня му, и без да поглежда повече принца, го яхна, стегна шлема и взе пиката и щита. Зрителите затихнаха, докато двамата рицари заемаха местата си. Дънк чу металното *щрак*, щом принц Ерион смъкна забралото си. Рогът изсвири.

Сир Хъмфри тръгна бавно, набирайки скорост, но противникът му сръга здраво червения си боен кон и налетя стремглаво. Краката на Ег отново се стегнаха.

— Убий го! — извика той изведнъж. — Убий го, точно така, убий го, убий го!

Дънк не беше сигурен на кого от двамата рицари вика.

Пиката на принц Ерион, с позлатен връх и боядисана на ивици червено, оранжево и жълто, се люшна надолу над дървената преграда. „Ниско, много ниско, — помисли Дънк в мига, в който видя това. — Ще пропусне конника и ще удари коня, трябва да я вдигне.“ След това с нарастващ ужас започна да подозира, че Ерион изобщо няма такова намерение. „Не е възможно да иска да...“

В последния възможен миг жребецът на сир Хъмфри се вдигна на задните си крака, за да отбегне връхлитащия връх, и завъртя очи в ужас, но беше много късно. Пиката на Ерион порази животното точно над бронята, пазеща гърдната му кост, и изригна отзад през врата с швирнала яркочервена кръв. Конят изцвили, рухна настрани и разби на парчета дървената преграда, докато падаше. Сир Хъмфри се опита да скочи, но едното му стъпало се закачи в стремето и всички чуха как той изкрещя, щом кракът му се натресе между счупената ограда и падащия кон.

Публиката на Ашфордски лъг се развика. Мъже се втурнаха на арената да измъкнат сир Хъмфри, но издъхващият в агония жребец зарита към тях. Ерион, след като препусна безгрижно покрай касапницата до края на арената, обърна коня си и се върна в галоп. Той също викаше, макар Дънк да не можеше да различи думите му над почти човешките крясъци на издъхващия кон. Принцът скочи от седлото, извади меч си и налетя към падналия си противник. Наложиха се собствените му оръженосци и един от хората на сир Хъмфри да го задържат. Ег се развъртя на раменете на Дънк.

— Пусни ме — проплака момчето. — Горкият кон! Пусни ме на земята!

На Дънк му призля. „Какво ще направя, ако такава съдба сполети Гръм?“ Страж с алебарда посече жребеца на сир Хъмфри и сложи край на ужасните писъци. Дънк се обърна и си запробива път през гъстата гмеж. Когато излезе на открито, смъкна Ег от раменете си. Качулката на момчето се беше смъкнала и очите му бяха зачервени.

— Ужасна гледка, да. Но един скуайър трябва да е силен. Боя се, че и по-лоши злополуки ще видиш на други турнири.

— Не беше злополука — каза Ег и устата му затрепери. — Ерион го направи нарочно. Ти го видя.

Дънк се намръщи. И на него му се беше сторило така, но му беше трудно да приеме, че един рицар може да е толкова низък, най-малкото някой от рода на дракона.

— Видях как един рицар изгуби контрол над пиката си — отвърна упорито. — И повече да не съм чул за това. Двубоите свършиха за днес, мисля. Хайде, момче.

Оказа се прав за края на дневните състезания. Докато бъркотията се оправи, слънцето се беше смъкнало ниско на запад и лорд Ашфорд обяви прекъсване.

Щом вечерните сенки плъзнаха над ливадата, стотици факли светнаха по редицата щандове на търговците. Дънк купи рог ейл за себе си и половин за момчето, за да го ободри. Поразходиха се, послушаха живата свирня на гайди и барабани и погледаха куклено представление за Нимерия, кралицата воин с десетте хиляди кораба. Кукловодите имаха само два кораба, но все пак успяха да разиграят

възбуждаща морска битка. Дънк искаше да попита момичето Тансел дали е довършила рисунката на щита му, но видя, че е заета. „Ще изчакам да свърши за вечерта, — реши той. — Може да е ожадняла тогава.“

— Сир Дънкан — извика глас зад него. И пак: — Сир Дънкан. — Дънк отведнъж си спомни, че това е самият той. — Видях ви сред простолюдието днес, с това момче на раменете — каза Раймън Фосоуей, щом се приближи, и се усмихна. — Всъщност трудно беше човек да не ви забележи двамата.

— Момчето е оръженосецът ми. Ег, това е Раймън Фосоуей.

Наложи се да сбута момчето напред, но Ег наведе глава и зяпна в ботушите на Раймън, докато измърмори поздрава си.

— Приятно ми е, младеж — каза Раймън ведро. — Сир Дънкан, защо не гледате от зрителската галерия? Всички рицари са добре дошли там.

Дънк се чувстваше по-леко сред простите хора и слуги. Идеята, че ще заеме място при лордовете, дамите и оземлените рицари, го смути.

— По-добре, че не видях по-отблизо последния двубой.

Раймън изкриви лице.

— И аз съжалявам. Лорд Ашфорд обяви сир Хъмфри за победител и го награди с коня на принц Ерион, но въпреки всичко той няма да може да продължи. Счупил си е крака на две места. Принц Белор прати личния си майстер да се погрижи за него.

— Ще има ли друг шампион на мястото на сир Хъмфри?

— Лорд Ашфорд си бе наумил да удостои с мястото лорд Карън или може би другия сир Хъмфри, който се представи толкова великолепно срещу Хардинг, но принц Белор му каза, че няма да е прилично да се маха щитът и павилионът на сир Хъмфри при тези обстоятелства. Вярвам, че ще продължат с четирима шампиони вместо петима.

„Четирима шампиони — помисли Дънк. — Лео Тирел, Лайънъл Баратеон, Тиболт Ланистър и принц Валар.“ Беше видял достатъчно първия ден и знаеше, че шансовете му срещу първите трима са нищожни. С което оставаше само...

„Един беден странстващ рицар не може да предизвика принц. Валар е втори поред претендент за Железния трон. Той е син на Белор

Копиетрошача и от кръвта на Егон Завоевателя и на Младия дракон, и на принц Емон Драконовия рицар, а аз съм някакво момче, което старецът намери зад един грънчарски дюкян в Квартала на бълхите.“

Главата го заболя само при мисълта за това.

— Кого смята да предизвика братовчед ви? — попита той Раймън.

— Сир Тиболт. С него са равни във всичко. Подхождат си добре. Братовчед ми държи под око всеки двубой обаче. Ако някой бъде ранен утре или покаже признаци на умора или слабост, Стефон бързо ще чукне по щита му, можете да разчитате на това. Никой никога не го е упреждал в прекалено благородство. — Засмя се, сякаш за да притъпи жилото на думите си. — Сир Дънкан, ще пиете ли чаша вино с мен?

— Трябва да свърша една работа — каза Дънк, притеснен от мисълта да приеме почерпка, която не може да върне.

— Мога да ви изчакам тук и да взема щита ви, когато свърши кукленото представление, сир — намеси се Ег. — По-късно ще играят Симиън Звездокия и пак ще покажат боя на дракона.

— Ето, виждате ли, работата ви е уредена, а виното ни чака — каза Раймън. — Арборско при това. Как може да ми откажете?

Лишен от извинения, Дънк нямаше друг избор, освен да го последва, и остави Ег да гледа кукленото представление. Ябълката на дома Фосоуей се вееше над златоцветния павилион, където Раймън гостуваше на братовчед си. Зад него двама слуги поливаха яре със сос от мед и билки над малък огън.

— Има и ядене, ако сте гладен — каза Раймън небрежно и вдигна платнището, та Дънк да влезе. Мангал с въглени осветяваше вътрешността и стопляше приятно въздуха. Раймън сложи на масата две чаши. — Казват, че Ерион е бесен на лорд Ашфорд, че даде коня му за награда на сир Хъмфри — подхвърли, докато наливаше, — но ще се обзаложа, че го посъветва чичо му. — Подаде едната чаша на Дънк.

— Принц Белор е доблестен мъж.

— За разлика от Блестящия принц ли? — Раймън се засмя. — Не гледайте толкова притеснено, сир Дънкан, тук няма никого освен нас. Не е тайна, че Ерион е мръсник. Слава на боговете, че е много назад в реда за наследството.

— Наистина ли вярвате, че искаше да убие коня?

— Има ли някакво съмнение в това? Ако принц Мекар беше тук, щеше да тръгне другояче, уверявам ви. Ерион е цял усмивки и благородство, докато го гледа баща му, ако приказките са верни, но когато го няма...

— Видях, че столът на принц Мекар беше празен.

— Напусна Ашфорд да потърси синовете си, с Роланд Крейкхол от Кралската гвардия. Шири се мълва за рицари разбойници наоколо, но ще се обзаложа, че принцът просто се е напил някъде.

Виното беше чудесно, с дъх на плодове, най-хубавото, което Дънк бе опитвал. Превъртя го в устата си, преглътна и каза:

— А той кой принц е?

— Наследникът на Мекар. Дерон е наречен, на краля. Викат му Дерон Пияницата, макар и не в присъствието на баща му. Най-малкото момче също е с него. Напуснали са заедно Летен замък, но така и не са стигнали до Ашфорд. — Раймън пресуши чашата си и я остави. — Горкият Мекар.

— Горкият ли? — изненада се Дънк. — Синът на краля?

— *Четвъртият* син на краля — каза Раймън. — Не толкова храбър като принц Белор, нито толкова умен като принц Ерис, нито толкова благороден като принц Регел. А сега трябва да понесе и това, че синовете му са засенчени от тези на брат му. Дерон е пияница, Ерион е суетен и жесток, третият син беше толкова безнадежден, че го дадоха на Цитаделата да го направят майстер, а най-младият...

— Сир! Сир Дънкан! — Ег нахлу вътре задъхан. Качулката му беше паднала и светлината от мангала блесна в големите му тъмни очи. — Трябва да дойдете, той я бие!

Дънк скочи на крака и попита объркано.

— Бие я? Коя?

— Ерион! — извика момчето. — Той я бие. Момичето с куклите. Бързо! — Завъртя се вихрено и драсна обратно навън в нощта.

Дънк понечи да тръгне след него, но Раймън го хвана за ръката.

— Сир Дънкан. Ерион, каза той. Принц от кралската кръв. Внимавайте.

Съветът беше добър. Старецът щеше да му каже същото. Дънк не можеше да го послуша. Издърпа се от ръката на Раймън и се измъкна от павилиона. Чу викове откъм щандовете на търговците. Ег едва се

виждаше. Дънк затича след него. Краката му бяха дълги, а на Ег къси. Бързо го догони.

Около кукловодите се беше струпала стена от зяпачи. Дънк се запровира през тях, без да обръща внимание на ругатните им. Един страж в кралска униформа пристъпи да му препречи пътя. Дънк опря едрата си длан на гърдите му, бутна и мъжът залитна и тупна по задник на земята.

Палатката на кукловодите беше съборена. Дебелата жена от Дорн беше на земята и плачеше. Един страж издърпа куклите на Флориан и Джонквил от ръцете ѝ, а друг ги запали с факла. Трима други мъже отваряха сандъци, изсипваха още кукли на земята и ги тъпчеха. Куклата дракон беше разпиляна наоколо, счупено крило тук, главата там, опашката на три парчета. А сред всичко това стоеше принц Ерион, великолепен в червения кадифен жакет с дълги провиснали ръкави, и извиваше с две ръце ръката на Тансел. Тя беше паднала на колене и го умоляваше да я пусне. Ерион не я слушаше. Отвори дланта ѝ и стисна един от пръстите ѝ. Дънк стоеше тъпо и не можеше да повярва на това, което виждаше. После чу как нещо изпука и Тансел изпищя.

Един от хората на Ерион посегна да го хване и отхвърча настрана. Три дълги крачки и Дънк сграбчи принца за рамото и го завъртя силно. Беше забравил за меч и кама, а с тях и всичко друго, на което го беше учил някога старецът. Юмрукът му събори Ерион и върхът на ботуша му се заби в корема на принца. Когато Ерион посегна за ножа си, Дънк стъпи на китката му и го изрита отново, право в устата. Можеше да го пребие с ритници на място, но хората на принцчето скочиха отгоре му. По един увисна на всяка ръка, а друг го заудря по гърба. Щом се изтръгна от единия, му налетяха други двама.

Накрая го събориха на земята и затиснаха ръцете и краката му. Ерион се беше вдигнал отново на крака. Устата му беше разкъравена. Той бръкна с пръст в нея и опипа.

— Разклатил си ми един зъб — оплака се високо. — Сега ще почнем да ти чупим всичките. — Избута косата си от очите. — Изглеждаш ми познат.

— Взехте ме за конярче.

Ерион се усмихна с кървясала усмивка.

— Помня. Отказа да вземеш коня ми. Защо си пожертва живота? За тази курва? — Тансел се беше свила на земята, притиснала до

гърдите си осакатената си ръка. Принцът я подритна. — Едва ли си струва. Предателка. Драконът никога не може да губи.

„Той е луд — помисли Дънк. — Но все пак е син на принц и е решил да ме убие.“ Може би трябваше да се помоли, ако знаеше поне една молитва от началото до края, но нямаше време. Нямаше време да се уплаши дори.

— Нищо повече ли нямаш да кажеш? — попита Ерион. — Досадихте ми, сир. — Опипа отново с пръст кървавата си уста. — Вземи един чук и му избий зъбите, Уейт. А после да го разпорим и да му покажем цвета на червата му.

— Не! — извика момчешки глас. — Не го пипайте!

„Богове милостиви, момчето! Храброто, глупаво момче“, помисли Дънк. Помъчи се да се измъкне от ръцете, които го държаха, но без полза.

— Дръж си езика, глупаво момче. Бягай оттук. Ще те пребият!

— Няма. — Ег се приближи. — Ако ми посегнат, ще отговарят пред баща ми. И пред чичо ми. Пуснете го, казах. Уейт, Йоркел, познавате ме. Направете каквото казах.

Ръцете, които държаха лявата му ръка, се махнаха, после и другите. Дънк не разбираше какво става. Стражите се отдръпваха. Един дори коленичи. След това тълпата се раздвои, за да направи път на Раймън Фосоуей. Беше навлякъл ризница и шлем и ръката му беше на меча. Братовчед му, сир Стефон, точно зад него, вече беше извадил оръжието си и с тях идваха шестима войници със знака с червената ябълка, пришит на гърдите им.

Принц Ерион не им обърна внимание.

— Безочлив малък негодник — изръмжа той на Ег и изплю кръв в краката на момчето. — Къде ти е косата?

— Обръснах си я, братле — отвърна Ег. — Не исках да приличам на тебе.

Вторият ден на турнира беше облачен, с отривист вятър, задухал от запад. „Тълпите сигурно са по-малко в такъв ден“, помисли Дънк. Щеше да им е по-лесно да си намерят място до оградата и да гледат сблъсъците отблизо. „Ег можеше да е седнал на перилото, а аз да стоя зад него.“

Но Ег щеше да седи в зрителската ложа, облечен в коприни и кожи, докато гледката на Дънк щеше да е затворена между четирите стени на килията в кулата, където го бяха заключили хората на лорд Ашфорд. Стаичката имаше прозорец, но той не гледаше накъдето трябва. Все пак Дънк се сви на перваза, щом слънцето се вдигна, и се загледа унило към градчето, полето и леса. Бяха му взели колана от конопено въже, и меча и камата му също, бяха взели и среброто му. Надяваше се, че Ег или Раймън ще се сетят поне за Кестен и Гръм.

— Ег — измърмори той през зъби. Оръженосецът му, бедно момче, измъкнато от улиците на Кралски чертог. Беше ли се оказвал друг рицар някога такъв глупак? „Дънк дръвника, тъп като стена на замък и тромав като зубър.“

Не му бяха разрешили да говори повече с Ег, след като войниците на лорд Ашфорд ги бяха насмели всички при кукленото представление. Нито с Раймън, нито с Тансел, с никого, нито дори със самия лорд Ашфорд. Зачуди се дали изобщо ще види някого от тях отново. Доколкото знаеше, щяха да го държат в тази стаичка, докато умре. „Какво си мислех, че ще стане? — помисли си с горчивина. — Съборих син на принц и го ритнах в лицето.“

Под тези сиви небеса пищните облекла на знатните лордове и велики шампиони нямаше да изглеждат толкова великолепно като предния ден. Слънцето, затулено зад облаците, нямаше да къпе с блясъка си стоманените им шлемове, нито щеше да кара златните им и сребърни украси да блещукат и искрят, но все пак Дънк съжаляваше, че няма да е сред тълпата и да гледа. Щеше да е добър ден за странстващи рицари, за мъже в проста ризница и коне без броня.

Но можеше да ги чува поне. Роговете на херолдите кънтяха добре, а от време на време ревът на тълпата му подсказваше, че някой е паднал или се е вдигнал, или е направил нещо особено дръзко. Чуваше смътно и тропот на конски копита, а по-нарядко и трясък на мечове или пукот на прекършена пика. Трепваше всеки път, щом чуеше последното — напомняше му за звука, който издаде пръстът на Тансел, когато Ерион го счупи. Имаше и други звуци също така, по-наблизо: стъпки в коридора пред вратата, чаткането на копита в двора долу, викове, отекващи от стените на замъка. Понякога заглушаваха шума от турнира. И толкова по-добре според Дънк.

— Един странстващ рицар е най-истинският сорт рицар, Дънк — беше му казал старецът веднъж, много, много отдавна. — Другите рицари служат на лордове, които ги държат или които им дават земи, но ние служим където пожелаем, на хора, в чиито каузи вярваме. Всеки рицар се заклева да защитава бедните и невинните, но ние най-добре спазваме клетвата, мисля. — Странно колко силен изглеждаше този спомен. Дънк почти бе забравил тези думи. А може би и старецът ги беше забравил към края.

Утрото премина в следобед. Далечните звуци от турнира заглъхнаха и замряха. В килията взе да се смрачава, но Дънк още седеше на перваза на прозореца, загледан навън в усилващия се мрак, и се мъчеше да не обръща внимание на празния си корем.

А после чу стъпки и дрънчене на железни ключове. Разгъна се и се смъкна на крака, щом вратата се отвори. Вътре нахлуха двама стражи, единият носеше светилник. След тях влезе слуга с поднос с храна. Зад него беше Ег.

— Оставете лампата и храната и излезте — каза им момчето.

Подчиниха се, макар Дънк да забеляза, че оставиха дървената врата откритата. Миризмата на ядене го подсети колко е прегладнял. Имаше топъл хляб и мед, купа с яхния от грах, шиш с печен лук и добре препечено месо. Той седна до подноса, разчупи хляба, лапна един зальк и подхвърли:

— Няма нож. Мислят си, че ще те намушкам ли, момче?

— Не ми казаха какво си мислят. — Ег носеше плътен черен вълнен жакет, надиплен на кръста и с дълги ръкави, обшити с червен сатен. На гърдите му бе пришит триглавият дракон на дома Таргариен. — Чичо ми каза, че трябва смирено да помоля за прошка затова, че те подведох.

— Чичо ти. Това трябва да е принц Белор.

Момчето изглеждаше окаяно.

— Изобщо не исках да лъжа.

— Но излъга. За всичко. Като почнем с името ти. Никога не бях чувал за принц Ег.

— Това е краткото за Егон. Брат ми Емон ме нарече Ег. Той сега е в Цитаделата, учи се да става майстер. И Дерон също ме нарича Ег понякога, както и сестрите ми.

Дънк вдигна шиша и захапа парче месо. Козе, овкусено с някаква господарска подправка, която никога не бе вкусвал. По брадичката му закапа мазнина.

— Егон. Разбира се, че ще е Егон. Като Егон Дракона. Колко Егоновци са били крале?

— Четирима — каза момчето. — Четирима Егоновци.

Дънк сдъвка, преглътна и си отчупи още хляб.

— Защо го направи? Някаква шега ли беше, да се помайтапиш с глупавия скитащ рицар?

— Не. — Очите на момчето се напълниха със сълзи, но то стоеше мъжки на мястото си. — Трябваше да стана скуайър на Дерон. Той е най-големият ми брат. Научих всичко, което трябваше да знам, за да бъда оръженосец, но Дерон не е много добър рицар. Не искаше да дойде на турнира, тъй че след като напуснахме Летен замък се измъкна от ескорта ни, само че вместо да се върне, продължи към Ашфорд, като мислеше, че никога няма да ни търсят натам. Той ми обръсна главата. Знаеше, че баща ми ще прати хора да ни заловят. Косата на Дерон е обикновена, светлокафеникава, нищо особено, но моята е като на Ерион и на баща ми.

— Кръвта на дракона — каза Дънк. — Сребристозлатна коса и виолетови очи, всички знаят това. — „Тъп си като стена на замък, Дънк.“

— Да. Тъй че Дерон я обръсна. Смяташе да се скрием, докато свърши турнирът. Само че тогава ти ме взе за конярче и... — Наведе очи. — Не ме интересуваше дали Дерон ще се бие, или не, но исках да съм скуайър на *някого*. Съжалявам, сир. Наистина.

Дънк го погледна замислено. Знаеше какво е да искаш нещо толкова ужасно, че да си готов да изречеш чудовищна лъжа само за да се доближиш до него.

— Мислех, че си като мен — каза той. — Може и да си. Само че не както си го мислех.

— Все пак и двамата сме от Кралски чертог — каза момчето с надежда.

Дънк се изсмя.

— Да де, ти от върха на Хълма на Егон, а аз от дъното.

— Не е много далече, сир.

Дънк отхапа от лука.

— Трябва ли да те наричам „милорд“ или „ваше величество“, или нещо такова?

— В двора — призна момчето. — Но иначе можете да продължите да ме наричате Ег, ако искате. Сир.

— Какво ще ми направят, Ег?

— Чичо ми иска да ви види. След като приключите с яденето, сир.

Дънк избута подноса настрани и стана.

— Приключих. Вече ритнах един принц в устата, не искам да карам друг да ме чака.

Лорд Ашфорд беше отстъпил покоите си на принц Белор, докато трае престоят му, тъй че Ег — не, *Егон*, трябваше да свикне с това — го поведе към дневната на лорда. Белор четеше на светлината на свещ от пчелен восък. Дънк коленичи пред него.

— Станете — подкани го принцът. — Ще желаете ли вино?

— Ако ваше височество благоволи.

— Сипи чаша от най-сладкото дорнско на сир Дънкан, Егон — нареди принцът. — И се постарай да не го полееш, вече му причини достатъчно злини.

— Момчето няма да ме полее, ваше височество — каза Дънк. — Добро момче е. Добър скуайър. И не искаше да ми навреди, знам.

— Можеш да навредиш и без да го искаш. Егон трябваше да дойде при мен, когато е видял какво прави брат му на онези кукловоди. Но изтича при вас. Това не е добрина. Постъпката ви, сир... е, аз може би щях да направя същото на ваше място, но аз съм принц на кралството, не странстващ рицар. Никога не е разумно да удряте внук на краля в изблик на гняв, какъвто и да е поводът.

Дънк кимна мрачно. Ег му подаде сребърен бокал, пълен до ръба с вино. Той го взе и отпи дълго.

— *Мразя* Ерион — заяви Ег разгорещено. — И трябваше да изтичам за сир Дънкан, чичо, замъкът беше много далече.

— Ерион е твой брат — каза твърдо принцът, — а септоните казват, че трябва да обичаме братята си. Егон, сега ни остави, искам да поговоря със сир Дънкан насаме.

Момчето остави каната с вино и се поклонил сковано.

— Както желаете, ваше височество. — Излезе и тихо затвори вратата.

Белор Копиетрошача се взря продължително в очите на Дънк.

— Сир Дънкан, позволете да ви запитам следното... колко добър рицар сте всъщност? Колко опитен сте с оръжията?

Дънк не знаеше какво да отвърне.

— Сир Арлън ме научи да боравя с меч и щит и как да удрям в кръгове и въртящи се мишени.

Отговорът като че ли притесни принц Белор.

— Брат ми Мекар се върна в замъка преди няколко часа. Намерил наследника си пиян в някакъв хан на един ден езда на юг. Мекар никога не би го признал, но вярвам, че тайната му надежда беше синовете му да засенчат моите в този турнир. Вместо това и двамата го засрашиха, но какво да направи? Те са кръв от неговата кръв. Мекар е ядосан и трябва на всяка цена да намери обект на гнева си. Избрал е вас.

— Мен ли? — попита Дънк отчаяно.

— Ерион вече наду ушите на баща си. А Дерон влоши нещата още повече. За да оправдае собствената си страхливост, каза на брат ми, че някакъв грамаден рицар разбойник, случайно срещнат на пътя, отвлякъл Егон. Боя се, че тъкмо вие сте били описан като този рицар разбойник, сир. Според версията на Дерон той е прекарал всичките тези дни в търсенето ви къде ли не, за да върне брат си.

— Но Ег ще му каже истината. Егон, искам да кажа.

— Ег *наистина* ще му каже, не се съмнявам — отвърна принц Белор. — Но за момчето също така се знае, че има навика да послъгва, както вие сам имахте повод да се уверите. На кой син ще повярва брат ми? Колкото до тези кукловоди, Ерион така ще изкриви историята, че ще излезе държавна измяна. Драконът е символът на кралския дом. Да показваш как убиват дракон, с дървени стърготини за кръв... е, невинно е, несъмнено, но доста неблагоприятно. Ерион го нарича „прикрита атака срещу дома Таргариен“, подстрекаване към бунт. Мекар вероятно ще се съгласи. Брат ми има обидчив нрав и е вложил най-големите си надежди в Ерион, след като Дерон се оказа такова голямо разочарование. — Принцът отпи от виното си и остави бокала настрана. — Каквото и да вярва или да не повярва брат ми, едно е

неоспоримо. Вие посегнахте на кръвта на дракона. За това оскърбление трябва да бъдете съден, осъден и наказан.

— Наказан? — Думата никак не му хареса.

— Ерион ще иска главата ви, със зъби или без зъби. Няма да я получи, обещавам ви, но не мога да му откажа съд. Тъй като баща ми, кралят, е на стотици левги оттук, трябва да ви съдим двамата с брат ми, заедно с лорд Ашфорд, чиито владения са тези, и лорд Тирел от Планински рай, комуто той е васален лорд. Последния път, когато един беше признат за виновен, че е ударил особа от кралския род, беше отсъдено да загуби ръката, с която е посегнал.

— Ръката ми?! — каза Дънк стъписан.

— И крака ви. Ритнахте го, нали?

Дънк загуби дар слово.

— Разбира се, ще подканя колегите си съдии да проявим милост. Аз съм Ръката на краля и наследник на трона, думата ми има известна тежест. Но на брат ми също. Там е рискът.

— Аз... — почна Дънк. — Ваше височество, аз... — „Те изобщо не го мислеха като измяна. Беше само един дървен дракон, изобщо не мислеха да намекуват за кралски принц.“ Това искаше да каже, но думите го бяха изоставили. Хич го нямаше с думите.

— Имате друг избор обаче — каза кротко принц Белор. — Дали е по-добър избор, или по-лош, не мога да кажа, но ви напомням, че всеки рицар, обвинен в престъпление, има правото да настоя за съд чрез двубой. Тъй че ви питам отново, сир Дънкан Високия: колко добър рицар сте? Искрено?

— Съд на седемте — каза с усмивка принц Ерион. — Това е мое право, мисля.

Принц Белор забарабани с пръсти по масата и се намръщи. Вляво от него лорд Ашфорд кимна замислено.

— Защо? — запита строго принц Мекар и се наведе към сина си. — Страх ли те е да се изправиш сам срещу този скитник рицар и да оставиш боговете да решат истинни ли са обвиненията ти?

— Да ме е страх? — отвърна Ерион. — Не говорете нелепости, татко. Мисълта ми е за възлюбения ми брат. Дерон също беше онеправдан от този сир Дънкан и има първото право над кръвта му.

Един съд на седемте позволява и на двама ни да се изправим срещу него.

— Не ми прави услуги, мили братко — измърмори Дерон Таргариен. Най-големият син на принц Мекар изглеждаше още по-зле, отколкото когато Дънк се бе натъкнал на него в хана. Изглеждаше потрезвен този път, червено-черният му жакет не беше зацапан с вино, но очите му бяха кървясали и на челото му бе избила пот. — Ще се задоволя да те приветствам, когато убиеш престъпника.

— Твърде великодушен си, мили братко — каза усмихнат принц Ерион, — но би било много егоистично от моя страна да ти откажа правото да докажеш истината на думите си, излагайки тялото си на риск. Длъжен съм да настоя за съд на седемте.

Дънк се обърка.

— Ваши височества, милорди — обърна се той към подиума. — Не разбирам. Какъв е този *съд на седемте*?

Принц Белор помръдна неловко на стола си.

— Това е друга форма на съд чрез двубой. Древна, рядко се позовават на нея. Дошла е през Тясното море с андалите и техните седем богове. Във всеки съд чрез двубой обвинителят и обвиняемият молят боговете да решат спора помежду им. Андалите вярвали, че ако седем шампиони се бият на всяка страна, боговете, почетени по този начин, ще са по-склонни да се намесят и да се погрижат да се постигне справедлив резултат.

— Или може би просто са харесвали битките с мечове — подхвърли лорд Лео Тирел с цинична усмивка. — Все едно, сир Ерион е в правата си. Трябва да е съд на седемте.

— Значи трябва да се бия срещу *седем мъже*? — попита отчаяно Дънк.

— Не сам, сир — отвърна с досада принц Мекар. — Не се правете на глупак, няма да мине. Трябва да са седем срещу седем. Трябва обезателно да намерите други шестима рицари, които да се бият редом с вас.

„Шестима рицари“, помисли Дънк. Все едно да му кажат, че трябва да намери шест хиляди. Нямаше нито братя, нито братовчеди, нито стари приятели, които да са стояли редом с него в битка. Защо щяха шестима непознати да рискуват живота си, като защитят един беден рицар срещу двама млади кралски принцове?

— А ако никой не вземе страната ми?

Мекар Таргариен го изгледа хладно отгоре.

— Ако каузата е справедлива, добри хора ще се бият за нея. Ако не можете да намерите поборници на своя страна, сир, ще е защото сте виновен. Би ли могло нещо да е по-просто от това?

Дънк никога не се беше чувствал толкова сам, както когато излезе от портите на замъка Ашфорд и чу как портикулът се спусна с дрънчене зад него. Валеше лек дъжд, като роса на кожата му, и въпреки това той потръпваше от допира му. Отвъд реката цветни кръгове сияеха около малкото павилиони в които все още горяха огньовете. Нощта наполовина бе изтекла. До няколко часа щеше да дойде зората. „А със зората идва смъртта.“

Бяха му върнали меча и среброто, но беше потънал в мрачни мисли, докато газеше през брода. Зачуди се дали очакват да оседлае коня си и да избяга. Можеше, ако поискаше. Щеше да е краят на рицарството му, разбира се. Оттам насетне нямаше да е нищо повече от разбойник, докато някой лорд не го залови и не му отсече главата. „По-добре да умра като рицар, отколкото да живея така“, каза си упорито. Мокър до коленете, той се затътри покрай пустата арена. Повечето павилиони бяха тъмни, собствениците им спяха, но тук-там все още горяха свещи. Дънк чу тихи стонове и викове на наслада от една от палатките. Звукът го накара да си помисли дали ще да умре, без дори да е познал девица.

А после чу конско пръхтене и някак си позна, че е пръхтенето на Гръм. Обърна се нагам и затича, и ето го, вързан с Кестен пред един кръгъл павилион, огрян отвътре от смътно златисто сияние. Знамето на централния пилон висеше прогизнало, но Дънк все пак успя да открие тъмната извивка на ябълката на Фосоуей. Приличаше на надежда.

— Съд чрез двубой — отрони тежко Раймън. — Боговете да са милостиви. Дънкан, това означава бойни пики, боздугани, бойни брадви... мечовете няма да са затъпени, разбираш ли това?

— Раймън Неохотния — присмя се братовчед му сир Стефон. Ябълка от злато и гранати стягаше наметалото му от жълта вълна. —

Не се притеснявай, братовчеде, това е рицарски двубой. Тъй като не си рицар, кожата ти не е изложена на риск. Сир Дънкан, имате поне един Фосоуей. Зрелия. Видях какво направи Ерион на онези кукловоди. Аз съм за вас.

— И аз — сопна се Раймън ядосано. — Просто исках да кажа, че...

Братовчед му го прекъсна.

— Кой още ще се бие с нас, сир Дънкан?

Дънк разпери безпомощно ръце.

— Никой друг не познавам. Е, освен сир Манфред Дондарион. Той дори не пожела да гарантира, че съм рицар, следователно изобщо няма да рискува живота си за мен.

Сир Стефон не изглеждаше много притеснен.

— Значи ще ни трябват още петима добри мъже. За щастие, имам повече от петима приятели. Лео Дългия трън, Смеещата се буря, лорд Карън, Ланистърите, сир Ото Бракън... мда, и двамата Блекууд също, макар че никога няма да вкараш Блекууд и Бракън на една и съща страна в рицарски бой. Ще ида да поговоря с някои от тях.

— Няма да се зарадват, като ги събудиш — възрази братовчед му.

— Чудесно — заяви сир Стефон. — Ако са ядосани, ще се бият още по-настървено. Можете да разчитате на мен, сир Дънкан. Братовчед, ако не се върна преди разсъмване, вземи бронята ми и се погрижи да оседлаят и снаряжат коня ми. Ще се срещнем с двама ви в заграждението за претендентите. — Стефон се засмя. — Този ден ще се помни дълго, мисля. — Когато излезе от палатката, изглеждаше почти въодушевен.

Не и Раймън обаче.

— Петима рицари — отрони той мрачно, щом братовчед му напусна. — Дънкан, не искам да разбивам надеждите ти, но...

— Ако братовчед ви успее да привлече хората, за които говори...

— Лео Дългия трън? Звяра на Бракън? Смеещата се буря? — Раймън стана. — Познава ги всички, не се съмнявам, но не съм толкова сигурен, че някой от тях познава *него*. Стефон вижда в това шанс да си спечели слава, но е застрашен вашият живот. Трябва да намерите своите хора. Ще помогна. По-добре да имате твърде много защитници, отколкото твърде малко. — Шум отвън го накара да извърне глава. — Кой е там? — попита Раймън намръщено и в този

момент едно момче се шмугна вътре през платницето на входа, последвано от слаб мъж с прогизнало от дъжда наметало.

— Ег? — Дънк скочи на крака. — Какво търсиш тук?

— Аз съм оръженосецът ви — каза момчето. — Някой ще трябва да ви снаряжи, сир.

— Лорд баща ти знае ли, че си напуснал замъка?

— Богове милостиви, надявам се, че не. — Дерон Таргариен разкопча токата на наметалото си и го остави да се смъкне от раменете му.

— Вие?! Луд ли сте да идвате тук? — Дънк измъкна ножа си от канията. — Би трябвало да натикам това в корема ви.

— Може би — призна принц Дерон. — Макар че бих предпочел да ми налеете чаша вино. Вижте ръцете ми. — Вдигна едната и им показа как трепери.

Дънк пристъпи намръщен към него.

— Не ме интересуват ръцете ви. Вие излъгахте за мен.

— Трябваше да кажа *нещо*, когато баща ми настоя да разбере къде се е дянало братчето ми — отвърна принцът. Настани се, без да обръща внимание на Дънк и ножа му. — Честно казано, не бях и разбрал, че Ег го няма. Не беше на дъното на чашата ми, а не бях погледнал настрани, тъй че... — Дерон въздъхна.

— Сир, баща ми ще се включи към седемте обвинители — намеси се Ег. — Помолих го да не го прави, но не иска да ме слуша. Казва, че това е единственият начин да спаси честта на Ерион и на Дерон.

— Не че съм молил да спасяват честта ми — каза кисело принц Дерон. — Който я е взел, може да си я задържи, все ми е едно. Сир Дънкан, уверявам ви, нямате основания да се боите от мен. Единственото, което не харесвам повече от конете, са мечовете. Тежки са и са зверски остри. Ще се постарая да изглеждам доблестно в първия сблъсък, но след това... сигурно бихте могли да ми нанесете един хубав удар отстрани по шлема. Да изкънти, но не *прекалено* силно, ако схващате намека ми. Не мога да се меря с братята си, стане ли дума за бой, танци, мислене и четене на книги, но никой от тях не може да стъпи на малкия ми пръст в лежането в калта в несвяст.

Дънк само го зяпна, зачуден дали принцът не се опитва да го изиграе.

— Защо дойдохте?

— За да ви предупредя срещу какво се изправяте — отвърна Дерон. — Баща ми е заповядал Кралската гвардия да се бие с него.

— Кралската гвардия? — повтори Дънк стъписано.

— Е, тримата, които са тук. Слава на боговете, че чичо Белор остави другите четирима в Кралски чертог с височайшия ни дядо.

Ег уточни имената:

— Сир Роланд Крейкхол, сир Донел от Дъскъндейл и сир Вилем Вайлд.

— Нямам голям избор по въпроса — каза Дерон. — Заклели са се да бранят живота на краля и кралската фамилия, а с братята ми сме от кръвта на дракона, боговете да са ни на помощ.

Дънк преброи на пръсти.

— Така ставате шест. Кой е седмият?

Принц Дерон сви рамене.

— Ерион ще намери някого. Ако се наложи, ще си купи поборник. Злато не му липсва.

— Вие с кого разполагате? — попита Ег.

— С братовчеда на Раймън сир Стефон.

Дерон потръпна.

— Само един?

— Сир Стефон отиде при свои приятели.

— Аз мога да доведа хора — каза Ег. — Рицари. Мога.

— Ег. Ще се бия с братята ти — каза Дънк.

— Но Дерон няма да го нараниш — отвърна момчето. — Той ти каза, че ще падне сам. А Ерион... когато бях малък, идваше в спалнята ми нощем и опираше ножа си между краката ми. Много му били братята, казваше, може би някоя нощ щял да ме направи своя сестра, та после да може да се ожени за мен. Хвърли и котето ми в кладенеца. Казва, че не е, но той винаги лъже.

Принц Дерон сви уморено рамене.

— Ег казва истината. Ерион е голям изверг. Въобразява си, че е дракон в човешки облик, знаете ли. Затова се вбеси толкова от кукленото представление. Жалко, че не се е родил Фосоуей, тогава щеше да си въобразява, че е ябълка, и всички щяхме да сме в много по-голяма безопасност, но това е положението. — Наведе се, вдигна падналото си наметало и изтръска дъждовната вода от него. — Трябва

да се промъкна в замъка, преди баща ми да се е зачудил защо толкова се бавя с точенето на меча си, но преди да тръгна, искам да си кажем нещо насаме, сир Дънкан. Ще ме придружите ли?

За миг Дънк изгледа младия принц подозрително.

— Както желаете, ваше височество. — Прибра камата си в канията. — Трябва да взема и щита си.

— А ние с Ег ще потърсим рицари — обеща Раймън.

Принц Дерон стегна наметалото около врата си и придърпа качулката. Дънк го последва навън в тихия дъжд. Тръгнаха към фургоните на търговците.

— Сънувах ви — каза принцът.

— Казахте ми го в хана.

— Нима? Е, вярно е. Сънищата ми не са като вашите, сир Дънкан. Моите се сбъдват. Плашат ме. *Вие* ме плашите. Сънувах вас и мъртъв дракон, видите ли. Невероятен звяр, огромен, с толкова големи криле, че можеха да покрият цялата тази ливада. Беше паднал върху вас, но вие бяхте жив, а драконът беше мъртъв.

— Аз ли го убих?

— Това не мога да кажа, но бяхте там, както и драконът. Ние, Таргариените, сме били господарите на дракони някога. Тях вече ги няма, но ние оставаме. Не държа да умра днес. Боговете само знаят защо, но не искам. Тъй че направете ми тази добрина, ако благоволите, и се погрижете убитият да е брат ми Ерион.

— Аз също не държа да умра — отвърна Дънк.

— Е, аз няма да ви убия, сир. Ще оттегля и обвинението си, но няма да свърши работа, ако и Ерион не оттегли своето. — Принцът въздъхна. — Възможно е да съм ви убил с лъжата си. Ако е така, съжалявам. Знам, че съм обречен на някакъв ад. В който няма вино, вероятно. — Дерон потръпна и с това се разделиха в студения тих дъжд.

Търговците бяха изтеглили фургоните си на западния край на ливадата, под горичка брези и ясен. Дънк стоеше под дърветата и гледаше безпомощно празното петно, където бе стоял фургонът на кукловодите. „Заминали са си.“ Беше се опасявал от това. „И аз щях да избягам, ако не бях тъп като стена на замък.“ Зачуди се как ли ще си

намери щит сега. Пари щяха да му стигнат да си купи, може би, *стига* да намереше някой за продан...

— Сир Дънкан — извика тих глас в тъмното. Дънк се обърна и видя зад себе си Пейт Стоманата, с железен фенер в ръка. Под късото кожено наметало оръжейникът беше гол от кръста нагоре, широките му гърди бяха обрасли с груба черна четина. — Ако сте дошли за щита си, тя го остави при мен. — Огледа Дънк от глава до пети. — Две ръце и два крака преброявам. Значи ще е съд чрез двубой, нали?

— Съд на седемте. Как разбрахте?

— Ами, можеше да са ви целунали и направили лорд, но не изглеждаше вероятно, а иначе щяха да ви липсват някои части. Елате с мен.

Фургонът му лесно се открояваше с меча и наковалнята, нарисувани на страната му. Дънк влезе вътре след Пейт. Оръжейникът окачи фенера на кука, смъкна мокрото си наметало и си навлече грубо тъкана туника през главата. Дръпна сгъваема маса от стената и изтика към Дънк едно ниско столче.

— Седнете.

— Къде замина тя? — попита Дънк.

— Тръгнаха за Дорн. Чичото на момичето, виж, това му се вика разумен човек. Далече от очите, далече от ума. Останеш ли да те гледат, драконът ще те запомни. А и не смяташе, че тя трябва да види как ще загинете. — Отиде до другия край на фургона, порови в сенките и се върна с щита. — Обшивката по ръба беше от стара и евтина стомана, крехка и ръждясала. Направих ви нова, два пъти по-дебела, и сложих няколко ленти отзад. Сега ще е по-тежък, но и по-здрав. Момичето направи рисунката.

Беше се справила по-добре, отколкото изобщо можеше да се надява. Дори на светлината на фенера цветовете на залеза бяха щедри и ярки, дървото — високо, крепко и внушително. Падащата звезда беше ярка резка през дъбовото небе. Но след като Дънк вече държеше щита в ръцете си, всичко изглеждаше не както трябва. Звездата *паднаше*, що за знак беше това? Щеше ли и той да падне толкова бързо? А залезът вещае нощ.

— Трябваше да си остана с бокала — промълви той отчаяно. — Той поне имаше крилца, да отлети, а и сир Арлън казваше, че чашата е

пълна с вяра, приятелство и добри неща за пиене. Целият този щит е изрисуван като смърт.

— Брястът е жив — изтъкна Пейт. — Виждаш ли колко зелени са листата? Летни листа, със сигурност. А съм виждал щитове, украсени с черепи, вълци и гарвани, дори с обесени хора и кървави глави. Вършеха добра работа, и този ще свърши. Знаеш ли стария стих за щита? „Друже от дъб и желязо, пази ме здраво...“

— „... или съм мъртъв и обречен съм на ада“ — довърши Дънк. Не се беше сещал за тези стихове от години. Старецът го беше научил на тях преди много време. — Колко искаш за новия обков и прочее? — попита той Пейт.

— От теб ли? — Пейт се почеса по брадата. — Един медник.

Когато първата бледа светлина изпълни небето на изток, дъждът почти беше спрял, но си беше свършил работата. Хората на лорд Ашфорд бяха махнали преградите и полето на турнира представляваше едно голямо тресавище от сиво-кафява кал и отъпкана трева. Вейки мъгла се гърчеха над земята като бели змии.

Дънк тръгна към арената. Пейт Стоманата закричи с него.

Зрителската платформа вече започваше да се запълва, лордовете и дамите се бяха загърнали плътно в наметалата си против утринния студ. Простолюдието също се нижеше към полето и стотици хора вече стояха край оградата. „Толкова много са дошли да видят как ще умра“, помисли си Дънк с горчивина, но се оказа, че грешеше. След няколко крачки една жена му извика:

— Добрата съдба да ви закриля.

Старец пристъпи да стисне ръката му и каза:

— Боговете дано ви дадат сила, сир.

След това просещ жрец в опърпан кафяв халат благослови меча му, а една девица го целуна по бузата. „Те са за мен.“

— Защо? — обърна се Дънк към Пейт. — Какво съм аз за тях?

— Рицар, който не забрави клетвите си — отвърна ковачът.

Намериха Раймън при участъка за претендентите в южния край на пистата. Чакаше с конете на братовчед си и на Дънк. Гръм тръскаше нервно глава под тежестта на броня и ризница. Пейт огледа бронята и

заяви, че е добре изпипана, въпреки че я беше изковал някой друг. Откъдето и да бе дошла конската броня, Дънк беше благодарен.

После видя и другите: едноокия мъж с острата брада, младия рицар с връхната туника в жълто и черно, с пчелните кошери на щита. „Робин Ризлинг и Хъмфри Бийзбъри — помисли той с изумление. — И сир Хъмфри Хардинг също.“ Хардинг беше яхнал червения боен кон на Ерион, покрит сега с чул с неговите червени и бели ромбове.

Дънк отиде при тях.

— Длъжник съм ви, господа.

— Дългът е на Ерион — отвърна му сир Хъмфри Хардинг. — Смятаме да го съберем.

— Чух, че кракът ви е счупен.

— Чули сте истината — каза Хардинг. — Не мога да вървя. Но докато мога да седя на кон, мога да се бия.

Раймън отведе Дънк настрани.

— Надявах се, че Хардинг ще се зарадва на втори шанс срещу Ерион, и се оказах прав. Впрочем, другият Хардинг му е зет, води сестра му. Ег привлече сир Робин, когото познава от други турнири. Тъй че сме петима.

— Шестима — каза Дънк удивен и посочи. В заграждението влизаше рицар с оръженосец, повел бойния му кон зад него. — Смеещата се буря. — С цяла глава по-висок от сир Раймън и почти на ръста на Дънк, сир Лайънъл беше със златоткана връхна туника и носеше рогатия си шлем под мишница. Дънк протегна ръка.

— Сир Лайънъл, безкрайно съм ви благодарен, че дойдохте, както и на сир Стефон, че ви покани.

— Сир Стефон ли? — Сир Лайънъл го погледна озадачено. — Скуайърът ви дойде при мен. Момчето, Егон. Моят младок се опита да го изгони, но той се шмугна между краката му и изля кана вино на главата ми. — Рицарят се засмя. — Не е имало съд на седемте от над сто години, знаете ли това? Не бих пропуснал шанс да се бия с рицарите на Кралската гвардия и да натрия носа на принц Мекар междуременно.

— Шестима — въздъхна Дънк обнадежден и се обърна към Раймън Фосоуей, след като сир Лайънъл отиде при другите. — Братовчед ви ще доведе последния, вярвам.

От гълпата се надигна рев. В северния край на ливадата от речната мъгла в тежък тръс излезе колона рицари. Тримата от Кралската гвардия водеха в челото, като призраци в бляскавата си безукорно бяла броня и с дългите бели плащове, веещи се зад тях. Дори щитовете им бяха бели, чисти като поле с нападал нов сняг. Зад тях яздеха принц Мекар и синовете му. Ерион яздеше петнист бял кон, оранжево и червено проблясваха през срезовете на конския чул при всяка крачка. Дестриерът на брат му беше по-дребен, дорест, с броня на застъпващи се черни и златни люспи. От шлема на Дерон се развяваше зелен копринен плюмаж. Но външността на баща им вдъхваше най-голямо страхопочитание. Черни извити драконови зъби минаваха по раменете му, по гърдите и шлема му и надолу по гърба му, а огромният шипест боздуган, окачен на седлото му, беше най-убийственото наглед оръжие, което Дънк бе виждал.

— Шестима — възкликна изведнъж Раймън. — Те са само шестима.

Вярно беше, увери се Дънк. „Трима черни рицари и трима бели. Те също са с един по-малко.“ Възможно ли беше Ерион също да не е успял да намери седми? Какво щеше да означава това? Щяха ли да се бият шест срещу шест, ако никоя от двете страни не намереше седми?

Ег се шумгна до него, докато се мъчеше да го проумее.

— Сир, време е да облечете бронята си.

— Благодаря ви, скуайър. Ще бъдете ли така добър?

Пейт Стоманата помогна на момчето. Ризница и шиен предпазител, наколенници и метални ръкавици, плъстено кепе под шлема и предпазител на слабините: превърнаха го в стомана, провериха всяка тока и всяка катарамата по три пъти. Сир Лайънъл седеше и точеше меча си на брус, двамата Хъмфри си говореха тихо, сир Робин се молеше, а Раймън Фосоуей крачеше напред-назад и се чудеше къде се е дянал братовчед му.

Дънк беше напълно снаряжен, когато сир Стефон най-после се появи.

— Раймън — подвикна той, — ризницата ми, ако обичаш. — Беше се преоблякъл във ватиран жакет за под стоманата.

— Сир Стефон, а приятелите ви? — попита Дънк. — Трябва ни още един рицар, за да станем седем.

— Боя се, че ви трябва двама — отвърна сир Стефон. Раймън затегна ризницата отзад на гърба му.

— Милорд? — Дънк не разбра. — Двама?

Сир Стефон вдигна ръкавица от фина люспеста стомана, хлъзна лявата си ръка в нея и сви пръстите си.

— Виждам петима тук — каза, докато Раймън затягаше оръжейния му колан. — Бийзбъри, Ризлинг. Хардинг, Баратеон и вас.

— И вие — каза Дънк. — Вие сте шестият.

— Аз съм седмият — отвърна сир Стефон с усмивка, — но на другата страна. Бия се с принц Ерион и обвинителите.

Раймън се канеше да подаде шлема на братовчед си. Спря се стъписан.

— Не.

— Да. — Сир Стефон сви рамене. — Сир Дънкан разбира, сигурен съм. Имам дълг към своя принц.

— Каза му да разчита на теб. — Раймън беше преbledнял.

— Нима? — Стефон взе шлема от ръцете на братовчед си. — Несъмнено съм бил искрен за момента. Доведи ми коня.

— Вземи си го сам — каза ядосано Раймън. — Ако мислиш, че ще играя в това, значи си толкова тъп, колкото и подъл.

— Подъл? — Сир Стефон цъкна с език. — Мери си думите, Раймън. И двамата сме ябълки от едно и също дърво. А ти си мой скуайър. Или си забравил клетвите си?

— Не съм. А ти забрави ли своите? Закле се да бъдеш рицар.

— Ще бъда повече от рицар до края на този ден. *Лорд Фосоуей.* Добре ми звучи. — Усмихна се, навлече другата си ръкавица, обърна се и прекоси заграждението към коня си. Другите защитници го изгледаха с презрение, но никой не се опита да го спре.

Дънк се загледа след сир Стефон, който вече водеше коня си към другия край на полето. Ръцете му се свиха в юмруци, но гърлото му беше като раздрано и не можеше да отрони и дума. „Все едно, никакви думи не биха трогнали такива като него.“

— Направете ме рицар. — Раймън го хвана за рамото и го обърна. — Ще заема мястото на братовчед си. Сир Дънкан, направете ме рицар. — Смъкна се на коляно.

Намръщен. Дънкан посегна към дръжката на дългия си меч, но се разколеба.

— Раймън, аз... не бива.

— Трябва. Без мен сте само петима.

— Младежът е прав — каза сир Лайънъл Баратеон. — Направете го, сир Дънкан. Всеки рицар може да направи рицар.

— Съмнявате ли се в храбростта ми? — попита Раймън.

— Не. Не е това, но... — Все пак се поколеба.

Зов на тръби разцепи утринната мъгла. Ег дойде при тях бежешком.

— Сир, лорд Ашфорд ви призовава.

Смеещата се буря поклати нетърпеливо глава.

— Идете при него, сир Дънкан. Аз ще дам на скуайър Раймън рицарството му. — Измъкна меча си от ножницата и избута Дънк настрани. — Раймън от дома Фосоуей — заговори тържествено и опря острието на дясното рамо на скуайъра, — в името на Воина, задължавам те да бъдеш смел. — Мечът се премести от дясното рамо на лявото. — В името на Бащата, задължавам те да бъдеш справедлив. — Отново на дясното. — В името на Майката, задължавам те да защитаваш младите и невинните. — На лявото. — В името на Девата, задължавам те да защитаваш всички жени...

Дънк ги остави, толкова облекчен, колкото и гузен. „Все още сме с един по-малко — помисли той, докато Ег държеше коня му, за да го яхне. — Къде ще намеря още един?“ Обърна коня си и подкара бавно към зрителската платформа, където лорд Ашфорд се беше изправил и го чакаше. Принц Ерион се приближи от северния край на арената и го пресрещна.

— Сир Дънкан — каза той весело, — май имате само петима защитници.

— Шестима — отвърна Дънк. — Сир Лайънъл ръкополага Раймън Фосоуей в рицарство. Ще се бием шестима срещу седем. — Някои бяха печелили при много по-лошо съотношение.

Но лорд Ашфорд поклати глава.

— Това не е разрешено, сир. Ако не можете да намерите още един рицар на ваша страна, трябва да бъдете обявен за виновен в престъпленията, за които сте обвинен.

„Виновен. Виновен за един разклатен зъб и за това трябва да умра.“

— Милорд, моля ви за един момент.

— Имате го.

Дънк подкара бавно покрай оградата. Зрителската трибуна гъмжеше от рицари.

— Милорди — извика им той, — никой ли от вас не помни сир Арлън от Пенитрий? Аз бях неговият скуайър. Служихме на мнозина от вас. Ядохме на трапезите ви и спяхме в замъците ви. — Видя Манфред Дондарион, седнал на най-високата тераса. — Сир Арлън беше ранен в служба на лорд баща ви. — Рицарят каза нещо на дамата до себе си, без да слуша. Дънк се принуди да продължи: — Лорд Ланистър, сир Арлън ви свали от коня веднъж на турнир. — Сивия лъв оглеждаше ръкавиците си и отказа да вдигне очи. — Той беше добър мъж и ме научи да бъда рицар. Научи ме не само на мечата и пиката, но и на чест. Един рицар защитава невинните, каза ми той. Само това направих. Трябва ми още един рицар, който да се бие до мен. Един, само това. Лорд Карън? Лорд Суан? — Лорд Суан се изсмя тихо, щом лорд Карън зашепна в ухото му.

Дънк спря пред сир Ото Бракън и продължи тихо:

— Сир Ото, всички ви познават като велик шампион. Присъединете се към нас, моля ви. В името на новите богове и на старите. Каузата ми е справедлива.

— Може — изръмжа Звяра на Бракън, който поне благоволи да му отвърне, — но си е твоя кауза, не моя. Не те познавам, момче.

Дънк обърна Гръм и със свито сърце подкара напред-назад пред терасите, пълни с равнодушни, хладни мъже. Отчаянието го накара да извика:

— *НИКАКВИ ИСТИНСКИ РИЦАРИ ЛИ НЯМА СРЕД ВАС?*

Отвърна му гробно мълчание.

От другия край на полето принц Ерион се изсмя и подвикна:

— Драконът не търпи подигравки!

А после отекна друг глас:

— Аз ще взема страната на сир Дънкан.

От речните мъгли излезе черен жребец с черен рицар на гърба. Дънк видя щита с дракона и лъскавия червен гребен на шлема му, с трите ревящи глави. „Младия принц. Богове милостиви, наистина ли е той?“

Лорд Ашфорд направи същата грешка.

— Принц Валар?

— Не. — Черният рицар вдигна забралото си. — Не мислех да излизам на арената на Ашфорд, милорд, тъй че не донесох бронята си. Синът ми бе така добър да ми заеме своята. — Принц Белор се усмихна почти тъжно.

Обвинителите изпаднаха в смут, забеляза Дънк. Принц Мекар пришпори коня си напред.

— Братко, да не си си изгубил ума? — Посочи с метален пръст към Дънк. — Този мъж нападна сина ми.

— Този мъж защити слабите, както трябва да постъпи всеки рицар — отвърна принц Белор. — Нека боговете отсъдят дали бе прав, или съгреши. — Плесна с юздите, обърна големия черен кон на Валар и подкара в тръс към южния край на полето.

Дънк спря Гръм до него и другите защитници се сбраха около тях. Робин Ризлинг и сир Лайънъл, двамата Хъмфри. „Добри мъже до един, но дали са достатъчно добри?“

— Къде е Раймън?

— *Сир Раймън*, моля. — Раймън спря коня си и мрачна усмивка огря лицето му под гребенчатия шлем. — Моля за извинение, сир. Наложил се да направя малка промяна на герба си, за да не ме бъркат с непочтения ми братовчед. — Показа на всички щита си. Лъскавото златно поле си оставаше същото, както и ябълката на Фосоуей, но тази ябълка бе зелена, не червена. — Боя се, че все още не съм узрял... но по-добре зелен, отколкото червив, а?

Сир Лайънъл се изсмя, а Дънк неволно се ухили. Дори принц Белор одобри шегата.

Септонът на лорд Ашфорд беше излязъл пред трибуната и вдигна кристала си, за да призове множеството за молитва.

— Слушайте ме, всички — заговори тихо Белор. — Обвинителите ще бъдат въоръжени с тежки бойни копия за първата атака. Копия от ясен, осем стъпки дълги, обковани да не се цепят и увенчани със стоманен връх, толкова остър, че да пронизва бронята с тежестта на бойния кон зад него.

— Ще използваме същото — рече сир Хъмфри Бийзбъри. Зад него септонът призоваваше Седемте да гледат отгоре, да отсъдят този спор и да дарят с победа мъжете, чиято кауза е справедлива.

— Не — заяви Белор. — Ще се въоръжим с турнирни пики.

— Турнирните пики са направени да се чупят — възрази Раймън.

— Но също така са направени дванайсет стъпки дълги. Ако върховете ни улучат, техните не могат да стигнат до нас. Целим се в шлем или в гърдите. В един турнир е галантно да счупиш пика в щита на противник, но тук като нищо може да означава смърт. Ако успеем да ги смъкнем от конете и да се задържим на седлата си, предимството е на наша страна. — Озърна се към Дънк. — Ако сир Дънкан бъде убит, приема се, че боговете са отсъдили, че е виновен, и състезанието се прекратява. Ако двама от обвинителите му бъдат убити или оттеглят обвиненията си, в сила е същото. Иначе всичките седем от едната страна трябва да загинат или да отстъпят, за да свърши съдът.

— Принц Дерон няма да се бие — каза Дънк.

— Няма да се бие добре, най-малкото — засмя се сир Лайънъл. — За сметка на това имаме трима от Белите мечове, с които да се оправяме.

Белор го прие спокойно.

— Брат ми сгреши, когато настоя Кралската гвардия да се бие за сина му. Клетвите им забраняват да наранят принц от кръвта. За щастие, аз съм такъв. — Усмихна се леко. — Задръжете другите настрана от мен достатъчно дълго и ще се оправя с Кралската гвардия.

— Принце, а благородно ли е това? — попита сир Лайънъл Баратеон, докато септонът привършваше молитвата си.

— Боговете ще ни кажат — отвърна Белор Копиетрошача.

Над Ашфордски лъг се възцари дълбока, изпълнена с очакване тишина.

На осемдесет разтега пред тях жребецът на Ерион изцвили нетърпеливо и зари с копита разкаляната пръст. За разлика от него, Гръм беше много спокоен. Беше по-стар кон, ветеран от петдесет битки, и знаеше какво се очаква от него. Ег подаде щита на Дънк и каза:

— Дано боговете да са с вас, сир.

Гледката с бряста и летящата в небето звезда му вдъхна кураж. Дънк пхна лявата си ръка през ремъка и стегна пръсти около дръжката. „Друже от дъб и желязо, пази ме здраво или съм мъртъв и обречен съм на ада.“ Пейт Стоманата му донесе пиката, но Ег настоя той да я постави в ръката на Дънк.

От двете му страни приятелите му вдигнаха пиките си и се развърнаха в редица. Принц Белор беше отдясно, а сир Лайънъл отляво, но тесният прорез за очите ограничаваше полезрението на Дънк до това, което бе право напред. Зрителската трибуна бе изчезнала, а също и тълпата, струпана покрай оградата. Съществуваше само разкаляното поле, бялата понесена от вятъра мъгла, реката, градчето и замъкът на север, и принцът на сивия си боен кон, с пламъци на шлема и дракон на щита. Дънк видя как оръженосецът на Ерион му подаде бойното копие, осем стъпки дълго и черно като нощ. „Ще го забие в сърцето ми, ако може.“

Изсвири рог.

За миг Дънк застина като муха в кехлибар, макар че всички коне се движеха. Жегна го паника. „Забравил съм — помисли той в ужас, — забравил съм всичко, ще се посрамя, ще загубя всичко.“

Гръм го спаси. Големият кафяв жребец знаеше какво да прави дори ездачът му да бе забравил. Понесе се в бавен тръс. В този момент обучението на Дънк си каза думата и той докосна леко бойния кон с шпорите и наведе пиката си. В същото време измести щита откъм лявата си страна. Задържа го под ъгъл, за да отклони ударите. „Друже от дъб и желязо, пази ме здраво или съм мъртъв и обречен съм на ада.“

Шумът на тълпата бе като далечен грохот на морски вълни. Гръм се впусна в галоп и зъбите на Дънк изтракаха от устремната бързина. Той изпъна крака надолу, стегна мускулите си докрай и остави тялото си да се слее с движението на коня. „Аз съм Гръм и Гръм е аз, ние сме един звяр, слети сме, едно сме.“ Въздухът под шлема му вече бе толкова горещ, че едва можеше да диша.

В турнирен сблъсък противникът щеше да е от лявата му страна зад преградата на пистата и щеше да се наложи да люшне пиката над шията на Гръм. Под ъгъл беше по-вероятно дървото да се прекърши при удар. Но играта, която играеха днес, беше по-убийствена. Без преградите, които да ги разделят, конете препускаха право един срещу друг. Огромният черен жребец на принц Белор беше много по-бърз от Гръм и Дънк го зърна за миг през процепа за очите как профуча с грохот напред. По-скоро усети, отколкото видя другите. „Те не са важни. Само Ерион е важен, само той.“

Впери очи във връхлитащия дракон. Пръски кал хвърчаха назад изпод копитата на сивия жребец на принца и Дънк видя разширените

ноздри на коня. Черното копие все още бе под ъгъл нагоре. Рицар, който държи копието си високо и го снишава в последния миг, винаги рискува да го наведе твърде много, беше му казал старецът. Дънк насочи своя връх право в гърдите на принца. „Пиката ми е част от ръката ми — каза си. — Моят пръст, дървен пръст. Трябва само да го докосна с дългия си дървен пръст.“

Постара се да не гледа острия железен връх на черното копие на Ерион, който ставаше все по-голям с всяка крачка. „Дракона, гледай дракона!“ Големият триглав звяр покриваше щита на принца, червени криле и златен огън. „Не, гледай само натам, където искаш да удариш“, спомни си изведнъж, но пиката му вече бе започнала да се отклонява настрана. Дънк се опита да я изправи, но вече бе късно. Видя как върхът ѝ удари щита на Ерион, как порази дракона между две от главите му и откърти бучка нарисуван пламък. Приглушено изпукване и Дънк усети как Гръм подскочи под него, разтреперан от силата на сблъсъка, а миг след това нещо се натресе в хълбока му с ужасна сила. Конете връхлетяха един в друг неудържимо, изтреця броня, Гръм се олюля и пиката на Дънк изпадна от ръката му. След това вече беше подминал противника си, вкопчен в седлото в отчаяно усилие да се задържи. Гръм залитна настрана в хлъзгавата кал и Дънк усети как краката му се плъзнаха. Пързалия се, завъртяха се, а след това задницата на жребеца тупна силно на земята.

— Горе! — изрева Дънк и изрита с шпорите. — Горе, Гръм!

И старият боен кон успя някак да се задържи на краката си и се изправи.

Дънк усети остра болка под ребрата си и нещо дърпаше надолу лявата му ръка. Ерион беше забил копието си през дъб, вълна и стомана. Три стъпки дълъг откършен ясен прът и остро желязо стърчаха от хълбока му. Дънк се пресегна с дясната ръка, сграбчи копието точно под върха, стисна зъби и го изтръгна от тялото си с едно дивашко дръпване. Блъвна кръв, просмука се през халките на ризницата и връхната туника почервения. Светът около него се завъртя и той едва се задържа на седлото. През болката смътно чу гласове, които викаха името му. Красивият му щит вече беше негоден. Захвърли го — бряста, летящата звезда, счупената пика и всичко, и извади меча си, но болката бе толкова силна, че едва ли щеше да може да го размаха.

Обърна Гръм в кръг и се помъчи да проумее ставащото на полето. Сир Хъмфри Хардинг се беше вкопчил във врата на коня си, явно ранен. Другият сир Хъмфри лежеше неподвижен сред локва зацапана с кръв кал и от слабините му стърчеше прекършена пика. Видя как принц Белор профуча в галоп с непокътната пика и смъкна един от Кралската гвардия от седлото му. Друг от белите рицари вече лежеше долу и Мекар също бе паднал от коня си. Третият от Кралската гвардия отбиваше атаката на сир Робин Ризлинг.

„Ерион, къде е Ерион?“

Барабанният тропот на копита зад него го накара да извърне рязко глава. Гръм изцвили, вдигна се на задните си крака и замаха напразно с копита, докато сивият жребец на Ерион връхлиташе към него в пълен галоп.

Този път нямаше никаква надежда за измъкване. Дългият меч изхвърча от ръката му и земята се надигна да го посрещне. Ударът беше толкова съкрушителен, че го разтърси до костите. Прониза го остра болка и Дънк изхлипа. В първия миг се почувства неспособен за нищо друго, освен да лежи проснат. Вкус на кръв изпълни устата му. „Дънк тъпака, помисли си, че може да е рицар.“ Знаеше, че трябва да се изправи или да умре. Простена и с огромно усилие се надигна на ръце и колене. Не можеше да диша, нито да вижда. Очният прорез на шлема му се беше задръстил с кал. Той замахна слепешком и пръстът му в металната ръкавица забърса калта. „Ето го, там...“

Зърна между пръстите си летящ дракон и как покритият с шипове боздуган се завъртя във въздуха на веригата си. След това главата му сякаш се пръсна на парчета.

Когато очите му се отвориха, беше рухнал отново, по гръб. Цялата кал беше избита от шлема му, но сега едното му око беше затворено от кръв. Над него имаше само тъмносиво небе. Лицето му пулсираше и той усещаше студения влажен метал, притиснат до едната му буза и слепоочието. „Счупи ми главата и умирам.“ Още по-лошото беше, че и другите щяха да умрат с него, Раймън, принц Белор и останалите. „Аз ги провалих. Не съм никакъв борец. Не съм дори странстващ рицар. Нищо не съм.“ Спомни се как принц Дерон се хвалеше, че никой не можел да лежи в несвяст в калта толкова добре като него. „Но никога не беше виждал Дънк тъпака, нали?“ Срамът беше по-ужасен от болката.

Драконът се появи над него.

Три глави, имаше и криле, ярки като пламък, червено и жълто, и оранжево. Смееше се.

— Мъртъв ли си вече, странстващ рицарю? — попита драконът. — Извикай за милост и признай вината си и може би ще поискам само ръка или крак. А, и зъбите, но какво са трийсетина зъба? Мъж като теб може да живее години наред на грахова каша. — Драконът отново се изсмя. — Не? Яж *това* тогава. — Топузът с шиповете се завъртя в небето и се завихри, и полетя към главата му бързо като падаща звезда.

Дънк се превъртя.

Не знаеше откъде намери сила за това, но я намери. Превъртя се в краката на Ерион, обгърна го с облечената си в стомана ръка през бедрото, смъкна го с ругатня в калта и се превъртя отгоре му. „Хайде размахай проклетия си боздуган сега.“ Принцът се опита да стовари ръба на щита си в главата на Дънк, но очуканият му шлем пое удара. Ерион беше силен, но Дънк беше по-силен и по-едър, и по-тежък също така. Сграбчи и задържа щита с двете си ръце, и изви, докато ремъците се откъснаха. После го натресе върху шлема на младия принц, още веднъж и още веднъж, и още веднъж, смачка пламъците на гребена му. Щитът беше по-дебел от този на Дънк, здрав дъб, обкован с желязо. Един пламък се откърши. Още един. На принца му свършиха пламъците преди на Дънк да му свършат ударите.

Ерион най-сетне пусна дръжката на безполезния си боздуган и задраци с пръсти за кинжала на бедрото си. Измъкна го от канията, но когато Дънк изпердаши ръката му с щита, ножът изхвърча и падна в калта.

„Може да надвие сир Дънкан Високия, но не и Дънк от Квартала на бълхите.“ Старецът го беше научил на сблъсъци с пика и игра с меч, но на този бой се беше научил по-рано, в тъмните улички зад градски бърлоги с вкиснало вино. Дънк запокити разбития щит и дръпна забралото на шлема на Ерион.

„Забралото е слабо място“, спомни си думите на Пейт Стоманата. Принцът почти беше спрял да се съпротивлява. Очите му бяха морави и изпълнени с ужас. Дънк изпита внезапен подтик да сграбчи едно и да го спуска като гроздово зърно между стоманените си пръсти, но нямаше да е по рицарски.

— ПРЕДАЙ СЕ! — извика му.

— Предавам се — едва прошепна драконът с пребледнели устни.

Дънк примига и го изгледа отгоре. За миг не можеше да повярва на това, което чува ушите му. „Свърши се значи?“ Бавно завъртя глава насам-натам и се помъчи да види какво става. Процепът на шлема му беше отчасти затворен от удара в лявата страна. Зърна принц Мекар с боздуган в ръка — мъчеше се да си пробие с бой път към сина си. Белор Копиетрошача го задържаше.

Дънк се вдигна на крака, олюля се и задърпа принц Ерион да стане. Напипа връзките на шлема си, отпра го и го захвърли. Заляха го гледки и звуци — пъшкане и ругатни, виковете на тълпата, един жребец изцвили, а друг запрепуска без ездач през полето. Стомана кънтеше в стомана отвсякъде. Раймън и братовчед му се пердашеха пред зрителската трибуна, и двамата спешени. Щитовете им бяха натрошени, зелената ябълка и червената насечени на трески. Един от рицарите на Кралската гвардия изнасяше ранен брат от полето. Изглеждаха еднакви в бялата си броня и бели наметала. Третият от белите рицари беше паднал, а Смеещата се буря се бе притекъл на помощ на принц Белор срещу принц Мекар. Боздуган, бойна брадва и дълъг меч трещяха и дрънчаха, кънтяха по шлем и по щит. Мекар понасяше три удара срещу всеки свой и Дънк разбра, че и това скоро ще свърши. „Трябва да му сложа края, преди още от нас да бъдат убити.“

Принц Ерион изведнъж се хвърли за боздугана си. Дънк го ритна в гърба и го събори по очи, после го сграбчи за единия крак и го повлече през полето. Докато стигне до зрителската трибуна, където седеше лорд Ашфорд, Блестящия принц беше станал кафяв като изпъзлял от клозетна яма. Дънк го издърпа на крака, разтърси го и калта опръска лорда и прекрасната девица.

— Кажи му!

Ерион Брайтфлейм, Яркия пламък, изплю трева и пръст от устата си.

— Оттеглям обвинението си.

След това Дънк нямаше ясен спомен дали сам беше излязъл от полето, или с нечия помощ. Болеше го навсякъде, на някои места —

по-лошо, отколкото на други. „Наистина ли съм рицар вече? — помнеше, че се беше зачудил. — Шампион ли съм?“

Ег му помогна да свали наколенниците и предпазителя на шията, и Раймън също така, и даже Пейт Стоманата. Беше твърде замаян, за да може да ги различи. Бяха пръсти, палци и гласове. Пейт недоволстваше.

— Вижте какво е направил с бронята ми! Цялата очукана, смачкана и изподраскана. Защо се ядосвам ли? Ще трябва да я изрежа от него, боя се.

— Раймън — каза припряно Дънк и стисна ръцете на приятеля си. — Другите. Как са? — Трябваше да го разбере. — Умря ли някой?

— Бийзбъри — отвърна Раймън. — Убит от Донел от Дъскъндейл в първата атака. Сир Хъмфри също е тежко ранен. Останалите сме натъртени и накървавени, но нищо повече. Освен теб.

— А те? Обвинителите?

— Сир Вилем Вайлд от Кралската гвардия беше изнесен от полето в безсъзнание и мисля, че счупих няколко ребра на братовчед ми. Надявам се поне.

— А принц Дерон? — изломоти Дънк. — Той оцеля ли?

— След като сир Робин го свали от коня, остана да лежи където падна. Може да е със счупен крак. Конят му го настъпи, докато тичаше из полето.

Колкото и да беше замаян и объркан, Дънк въздъхна с огромно облекчение.

— Сънят му е погрешен значи. Мъртвият дракон. Освен ако Ерион е умрял. Но не е, нали?

— Не е — каза Ег. — Вие го пощадихте. Не помните ли?

— Май да. — Спомените за битката вече бяха объркани и смътни. — В един момент съм като пиян. В следващия толкова ме боли, че знам, че умирам.

Накараха го да легне по гръб и говореха над него, а той зяпаше кипналото сиво небе. Струваше му се, че все още е сутрин, и се зачуди колко дълго е продължила битката.

— Богове милостиви, върхът на пиката е забил брънките дълбоко в плътта му — чу гласа на Раймън. — Ще гангрения, ако не...

— Да го опием и да излеем в нея нещо врящо — предлагаше друг. — Майстерите така го правят.

— Вино. — Гласът прокълнтя някак кухо и метално. — *Не* масло, това ще го убие, вряло вино. Ще пратя майстер Йормуел да го прегледа, след като се погрижи за брат ми.

Над тях стоеше висок рицар в черна броня, очукана и смачкана от много удари. „Принц Белор.“ Червеният дракон на шлема му беше загубил една глава, двете крила и повечето от опашката.

— Ваше височество — отрони Дънк. — Аз съм ваш човек. Моля ви. Ваш.

— Мой човек. — Черният рицар се подпря на рамото на Раймън, за да не залитне. — Трябват ми добри мъже, сир Дънкан. Кралството... — Гласът му изведнъж прозвуча някак размазано. Може би си беше прехапал езика.

Дънк беше много уморен. Трудно му беше да остане буден.

— Ваш човек — промълви той.

Принцът бавно завъртя глава настрани.

— Сир Раймън... шлемът ми, бъдете така добър. Забралото... забралото е пропукано, а пръстите ми... пръстите ми са като от дърво...

— Веднага, ваше височество. — Раймън хвана шлема на принца с две ръце и изпъшка. — Майстор Пейт, помогнете.

Ниският Пейт Стоманата стъпи на едно столче.

— Смачкан е отзад, ваше височество, откъм лявата страна. Набит е в шийната броня. Добра стомана, да спре такъв удар.

— Боздуганът на брат ми сигурно — отрони Белор завалено. — Силен е. — После изохка. — Това... много странно е, сякаш...

— Ето, излиза. — Пейт надигна разбития шлем. — Богове милостиви. О, богове, о, богове, о, богове милостиви...

Дънк видя как нещо червено и влажно падна от шлема. Някой пищеше, високо и ужасно. На фона на мрачното сиво небе залитна висок рицар с черна броня и с половин череп. Дънк видя червена кръв и бяла кост отдолу, и още нещо, нещо синкавосиво и меко като каша. Странна тревога пробяга по лицето на Белор Копиетрошача като облак, преминал пред слънце. Той вдигна ръка и докосна с два пръста тила си, съвсем леко. И падна.

Дънк го задържа. „Горе“, твърдяха, че казал, също като на Гръм в боя, „горе, горе!“. Но така и не го помнеше след това, а принцът не се вдигна.

Белор от дома Таргариен, принц на Драконов камък, Ръка на краля, Пазител на владението и пряк наследник на Железния трон на Седемте кралства на Вестерос, беше предаден на огъня в двора на замъка Ашфорд на северния бряг на река Какълсвент. Други Велики домове можеше да изберат да погребат мъртвите си в черната земя или да ги потопят в студеното зелено море, но Таргариените бяха кръвта на дракона и краят им беше изписан с огън.

Беше най-добрият рицар на своя век и някои твърдяха, че трябва да се изправи пред вечния мрак в ризница и броня, с меч в ръката. Накрая обаче надделя желанието на кралския му баща, а Дерон II беше с миролюбив нрав. Когато Дънк се дотътри до кладата на Белор, принцът носеше черна кадифена туника с триглавия дракон, извезан със златна нишка на гърдите му. Около шията му имаше тежка златна верига. Мечът му лежеше в ножницата до него, но носеше шлем, шлем от тънко злато и с вдигнато забрало, за да виждат хората лицето му.

Валар, Младия принц, стоеше в бдение в подножието на кладата, докато баща му лежеше горе тържествено. Беше по-ниско, по-слабо и по-чаровно подобие на баща си, без два жсчупения нос, с който Белор изглеждаше някак по-човешки и не толкова царствено. Косата на Валар бе кафява, но със светъл сребристоклатен кичур през нея. Гледката напомни на Дънк за Ерион, но той знаеше, че сравнението не е честно. Косата на Ег също израстваше светла като на брат му, а Ег беше съвсем свястно момче като за принц.

Когато спря, за да поднесе неловко съболезнованията си, добре изпъстрени с благодарности, принц Валар примигна към него с хладните си сини очи и каза:

— Баща ми беше едва на трийсет и девет. Дадено му беше да стане велик крал, най-великия след Егон Дракона. Защо трябваше боговете да вземат него, а да оставят *теб*? — Поклати глава. — Вървете си, сир Дънкан. Махайте се.

Онемял, Дънк изкуцука от замъка и заслиза бавно към бивака край зеления вир. Нямаше отговор за Валар. Нямаше отговори на въпросите, които сам си задаваше. Майстерите и врялото вино си бяха свършили работата и раната му се изцеряваше чисто, макар че щеше да му остане дълбок нащърбен белег между лявата ръка и зърното на

гърдта. Не можеше да погледне раната, без да помисли за Белор. „Той ме спаси веднъж с меча си и веднъж с думата си, макар да беше вече мъртъв, когато дойде.“ Светът губеше смисъл, когато велик принц умре, за да може да живее един странстващ рицар.

Седна под бряста си и заби тъжен поглед в краката си.

Когато късно един ден четирима гвардейци в кралски туники се появиха в бивака му, Дънк беше сигурен, че все пак са дошли да го убият. Изтощен, не намери сила дори да посегне за меча си, а остана да седи с гръб към бряста и зачака.

— Нашият принц моли, ако благоволите, да поговорите с него насаме.

— Кой принц? — попита Дънк предпазливо.

— Този принц — каза груб глас, преди капитанът да е успял да му отвърне. Мекар Таргариен излезе иззад бряста.

Дънк бавно се изправи. „Какво ли ще иска от мен сега?“

Мекар махна с ръка и стражите изчезнаха толкова внезапно, колкото се бяха появили. Принцът го изгледа продължително, а след това отиде до вира и се загледа в отражението си във водата.

— Пратих Ерион в Лис — заяви рязко след малко. — Няколко години в Свободните градове може би ще го променят към по-добро.

Дънк не беше стъпвал в Свободните градове, тъй че не знаеше как да отвърне на това. Зарадва се, че Ерион се е махнал от Седемте кралства, и се надяваше никога да не се върне, но човек не казва такава неща на баща за сина му. Замълча.

Принц Мекар се обърна към него.

— Някои ще кажат, че съзнателно съм убил брат си. Боговете знаят, че това е лъжа, но ще слушам шепота им до деня, в който умра. И боздуганът ми нанесе фаталния удар, не се съмнявам. Единствените други противници, срещу които се изправи Белор, бяха тримата от Кралската гвардия, чиито клетви им забраняваха да правят нещо повече от това да се бранят. Тъй че аз бях. Колкото и да звучи странно, не помня удара, който разби черепа му. Милост ли е това, или проклятие? По малко и от двете, предполагам.

Според погледа, който отправи към Дънк, принцът като че ли искаше отговор.

— Не мога да кажа, ваше височество. — Може би трябваше да мрази Мекар, но кой знае защо изпита странно съчувствие към него. — Вие размахвахте боздугана, но принц Белор умря заради мен. Тъй че и аз го убих, колкото и вие.

— Да — призна принцът. — И ти ще ги слушаш да шепнат. Кралят е стар. Когато умре, Валар ще се качи на Железния трон вместо баща си. Всеки път при изгубено сражение или провалена реколта глупците ще казват: „Белор нямаше да го допусне това, но странстващият рицар го уби.“

Дънк осъзна колко вярно е това.

— Ако не се бях бил, щяхте да заповядате да ми отсекаат ръката. И крака. Понякога седя под този бряст, гледам краката си и се питам дали не можеше да пожертвам един. Как може кракът ми да струва живота на принц? И другите двама също, Хъмфри, те също бяха добри мъже. — Сир Хъмфри Хардинг беше издъхнал от раните си предната нощ.

— И какъв отговор ви дава брястът?

— Никакъв, доколкото мога да чуя. Но старецът, сир Арлън, всеки ден на свечеряване казваше: „Чудя се какво ще донесе утрешният ден.“ Никога не знаеше, както и ние сега. Е, може пък да дойде някой утрешен ден, когато този крак ще ми потрябва? Когато на *кралството* ще му потрябва този крак, дори повече от живота на един принц?

Мекар помисли над това, стиснал уста под сребрилата брада, от която лицето му изглеждаше почти четвъртито.

— Едва ли — отвърна той грубо. — Кралството има толкова скитници рицари, колкото и плетове, под които да спят, и всички те си имат крака.

— Ако ваше височество има по-добър отговор, бих искал да го чуя.

Мекар се намръщи.

— Възможно е на боговете да им допаднат жестоки шеги. Или изобщо да няма богове. Може би всичко това няма никакъв смисъл. Щях да попитам Върховния септон, но последния път, когато ходих при него, той ми каза, че никой човек не може истински да проумее делата на боговете. Може би той трябва да пробва да спи под дърво. — Лицето му се изкриви в гримаса. — Най-малкият ми син, изглежда, се е привързал към вас, сир. Време му е да бъде скуайър, но ми казва, че

няма да служи на никой друг, освен на вас. Непокорно момче е, както несъмнено сте забелязали. Ще го вземете ли?

— Аз ли? — Устата на Дънк се отвори и затвори, и се отвори пак. — Ег... Егон, искам да кажа... добър младеж е, но, ваше височество, знам, че ми оказвате чест, но... аз съм само един странстващ рицар.

— Това може да се промени — каза Мекар. — Егон ще се върне и цитаделата ми, Летен замък. Там има място за вас, ако пожелаете. Рицар от домашната ми гвардия. Ще закълнете меча си на мен и Егон може да ви служи като скуайър. Докато го обучавате, моят учител по оръжие ще довърши вашето обучение. — Принцът го изглежда строго. — Вашият сир Арлън е направил всичко, което е могъл, не се съмнявам, но все още имате много да учите.

— Знам, милорд. — Дънк се огледа. Зелената трева и тръстиките, вълните, затанцували по повърхността на блесналия от слънчевата светлина вир. Друго водно конче прелиташе над водата, а може би беше същото? „Драконова муха“ ги наричаха някои. „Какво ще бъде, Дънк? — запита се. — Водни кончета или дракони?“ Допреди няколко дни щеше да е отговорил веднага. Беше всичко, за което изобщо беше мечтал, но сега, когато възможността бе едва на ръка разстояние, го изплаши. — Точно преди принц Белор да умре, се заклек да бъде негов.

— Самонадеяно от ваша страна. Какво каза той?

— Че кралството има нужда от добри мъже.

— Съвсем вярно. Е, и?

— Ще взема сина ви за скуайър, ваше височество, но не в Летен замък. Поне за година-две. Видял е достатъчно замъци според мен. Ще служи при мен само ако мога да го взема по пътя със себе си. — Посочи стария Кестен. — Ще язди моя кон, ще носи старото ми наметало и ще поддържа меча ми остър и ризницата ми лъсната. Ще спим в ханове и конюшни, а понякога в замъка на оземлен рицар или дребен лорд, и може би под дървета, когато се наложи.

Принц Мекар го погледна невярващо.

— Да не би съдът да ти е повредил ума, човече? Егон е кралски принц. Кръвта на дракона. Принцовете не са създадени да спят в канавки и да ядат кораво осолено говеждо. — Видя, че Дънк се поколеба. — Какво ви е страх да ми кажете? Кажете каквото ви е на ума, сир.

— Дерон никога не е спал в канавка, обзалагам се — каза Дънк съвсем тихо. — И всичкото говеждо, което Ерион е ял някога, е било тлъсто, крехко и сочно, най-вероятно.

Мекар Таргариен, принц на Летен замък, изгледа Дънк от Квартала на бълхите продължително и мълчаливо, стиснал челюсти под сребристата си брада. Накрая се обърна и се отдалечи, без да каже нито дума. Дънк чу как препусна с хората си. Когато си заминаха, нямаше никакъв звук освен тихия шепот на крилца на водно конче над водата.

Момчето дойде на следващото утро, точно когато изгрываше слънцето. Носеше стари ботуши, кафяви бричове, кафява вълнена туника и старо пътно наметало.

— Милорд баща ми каза, че ще служа при вас.

— Ще служа при вас, *сир* — напомни му Дънк. — Може да започнеш, като оседлаеш конете. Кестен е за теб, отнасяй се добре с него. Не искам да те виждам на Гръм, освен ако аз не те поставя там.

Ег отиде да вземе седлата.

— Накъде тръгваме, сир?

Дънк помисли малко.

— Никога не съм ходил отвъд Червените планини. Искаш ли да хвърлим един поглед на Дорн?

Ег се ухили.

— Казват, че имали добри куклени представления.

[1] Яйце (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Hedge knight (странстващ рицар) — Букв.: „рицар на плета“.
— Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.